Fiúk kizárva!

Thomas Brezina

NYEREGBE, BOSZORKÁNYOK!

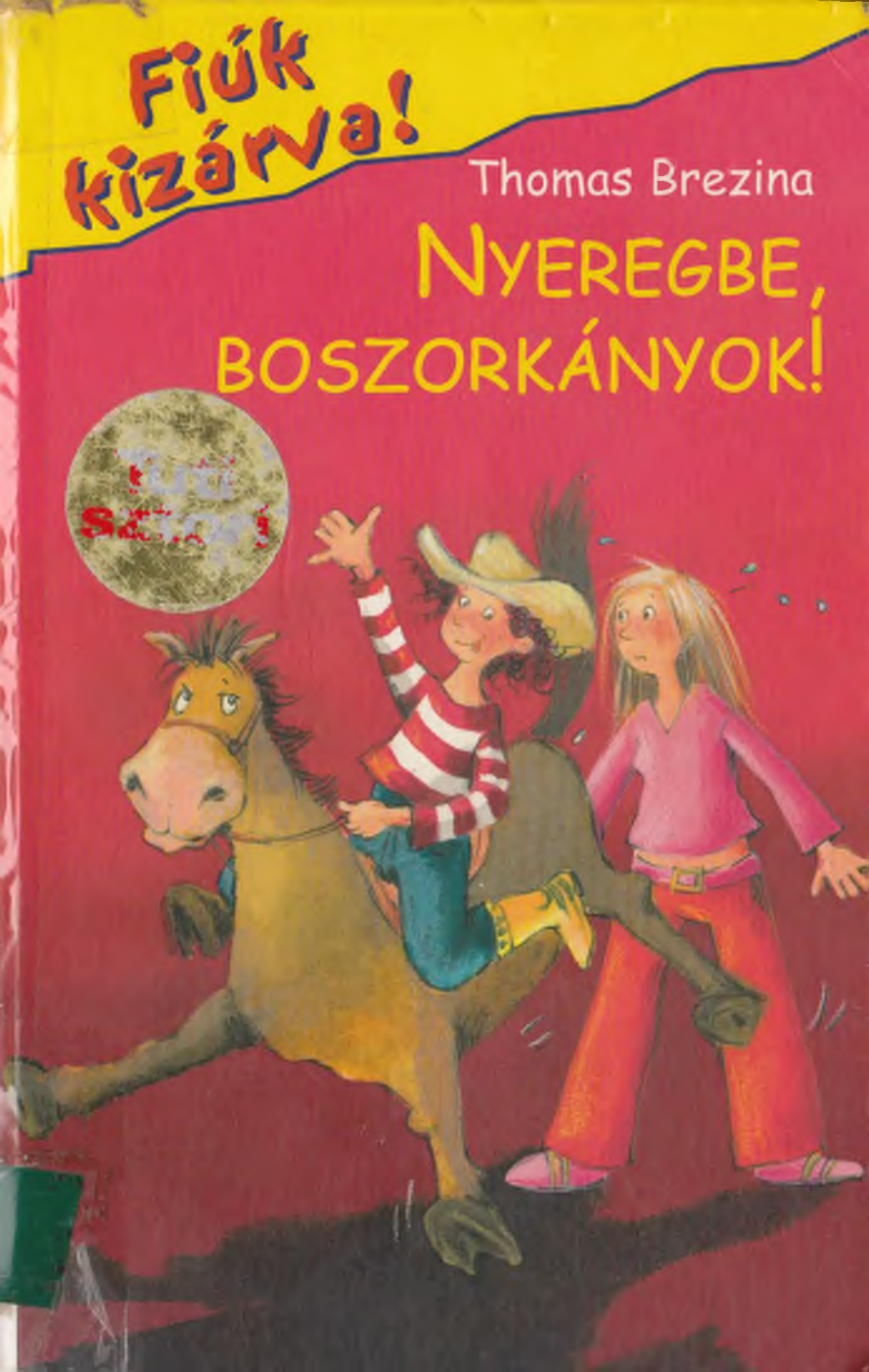

Fordította: Zsidányi Lilla

© 2005 Egmont Franz Schneider Verlag, München
Illusztrálta: Betina Gotzen-Beek
Minden jog fenntartva!
A sorozat eredeti címe: No Jungs!
A kötet eredeti címe: Hexe hoch zu Ross
Kiadja az Egmont-Hungary Kft., Budapest, 2006
A kiadásért felel a kiadó ügyvezetője
Szerkesztette: Szabó Zsuzsa
Nyomdai előkészítés: Janik Stefánia
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Rt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.egmont.hu
www.thomasbrezina.com
www.schneiderbuch.de

Fiúk kizárva!

Thomas Brezina

Nyeregbe, boszorkányok!

Illusztrálta: Betina Gotzen-Beek

A Schnabel–Meierbeer család tagjai

Tinka

Elrejtőzik a vécében, és ezzel majdnem elpasszol egy hatalmas lehetőséget.

Isti

Ez alkalommal mintagyerekként viselkedik.

Tivadar

A legértelmesebb mondata ebben a részben: „Tojjon a pulyka minden jót!"

Gréta, az aggódó anya

Szerencsepuszival üldözi Tinkát.

A Schnabel–Meierbeer család

többi tagja

Lizi

Mint cowgirl mutatkozik be,
és ettől mindenkinek leesik
az álla.

Dávid

Szexinek érzi magát,
és tobzódik a csokifagyiban.

Frank

Annyira rendes, hogy az már szinte elviselhetetlen.

Borisz, a gondoskodó apa

A szülinapi bevásárlókörút feltalálója – bármit is jelentsen ez.

Szerencsepuszik

Az iskola díszterme előtti folyosón úgy nyüzsögtek az emberek, mint egy hangyabolyban a hangyák. A levegő megtelt a szülők, a testvérek, a nagyszülők, a nagynénik, a nagybácsik és még ki tudja, miféle rokonok izgatott sutyorgásával.

– A szerencsepuszi! – kesergett Gréta folyamatosan. – Elfelejtettem Tinkának szerencsepuszit adni. Pedig szüksége van rá... Tudom.

Isti, Tinka bátyja aggódva nézett körül. Tekintetét az ég felé fordította, és azért imádkozott, hogy senki se legyen a közelben az osztálytársai közül. Ha valaki meghallja, hogy anyja így sopánkodik, akkor biztosan hetekig ezzel fogja cikizni. Már szinte hallotta a lelki füleivel, ahogy az osztálytársai így gúnyolódnak: „Ma már megkaptad a szerencsepuszid?" vagy: „Adj egy szerencsepuszit!"

Tinka mostohatestvére, Frank, népes szemüveggyűjteményéből kiválasztotta a leghatalmasabbat, és megpróbált elrejtőzni mögé. A fejére szürke filckalapot tett, melyet mélyen a homlokába húzott, arcának alsó részét pedig farmerdzsekijének magasra felhajtott gallérjával takarta el. Ő is abban reménykedett, hogy senki sem veszi észre. Az előttük álló rendezvény ugyanis a halálosan ciki kategóriába esett.

Borisz, a család feje, Lizi, Frank és a kis Dávid apukája, valamint Tinka, Isti és Tivadar mostohaapja, mindig azt hangoztatta, hogy egy családnak össze kell tartania. A gond csak az volt, hogy olyan gyakran és rendszeresen ismételgette ezt a mondatot mint egy papagáj, aki büszke a beszédművészetére.

– Egy családnak össze kell tartania! – jelentette ki délben az ebédnél is.

Lizi tudta, miért mondja ezt az apja. Valahogy rá akarta venni a családot, hogy együtt menjenek el Tinka fellépésére. Grétát és Dávidot könnyen rá lehetett beszélni, de Istit, Frankot és Tivadart már nehezebb volt meggyőzni.

– Még át kell gondolnom, hogy lesz-e elég pénzem az új basszusgitár erősítőjére – jelentet-

te ki Borisz, és ezzel a fenyegetéssel végül térdre kényszerítette Frankot és Istit.

A két fiúnak volt egy keményrock-együttese, amely a sokatmondó Éhes Kannibálok névre hallgatott. Az utolsó próbájuk során egyszer csak fekete füst tört elő az erősítőből, és ezen egyetlen családtag sem lepődött meg. Lizi a következőképpen jellemezte az Éhes Kannibálok zenéjét: „A szemétkonténerek elszállításának lármája, elegyítve azoknak az embereknek a sikolyával, akiket a kannibálok éppen most dobtak be a tűz fölött rotyogó kondérba, hogy vasárnapi ebéd legyen belőlük."

Tivadar, a legidősebb a hat gyerek közül, már egy fél éve egyetemre járt. Őt Gréta vette rá a családi eseményen való megjelenésre.

– Persze hogy kölcsönadom az autóm, Tivadar! A kulcsot este megkapod, Tinka fellépése után – mondta kis ravasz mosollyal. – De csak akkor, ha egész idő alatt ott látlak a közelünkben – tette hozzá.

– Ez zsarolás! – tiltakozott Tivadar, és kiselőadást tartott az anyjának arról, hogy zsarolásért hét év börtön jár. Jogot is tanult az egyetemen, és mindenről, amit tanult, úgy beszélt, mintha már a téma szakértője lenne.

Gréta nem nagyon törődött vele.

– Mint az autó tulajdonosa, jogomban áll meghatározni a helyet, ahol az autó kulcsát átadom neked. Ugyanígy a kölcsönadás feltételeit is én szabom meg.

Tivadar tátott szájjal nézett Grétára, és úgy vakarta meg a fejét, mint aki egy ütős választ akar kicsiholni belőle. De az ütős válasz ezúttal elmaradt.

– Az én szívecském jogot is tanult – magyarázta Borisz büszkén. Aztán egy puszit akart nyomni Gréta arcára, de Gréta pont ebben a pillanatban felállt, és a könyökével véletlenül erős csapást mért Borisz orrára.

A gyengéden erőszakos rábeszélések következtében végül az egész család ott volt este az iskola épületében, ahol pár percen belül kellett elkezdődnie a nagyszabású Te vagy a sztár! vetélkedő döntőjének.

Gréta az anyák hetedik érzékével érezte, hogy valami nincs rendben. És ez nem csak az elfelejtett szerencsepuszi miatt volt. A tekintetét végigjártatta a családtagokon, és a szeme végül Lizin állapodott meg. Lizi hallgatagon bámult maga elé. Méregzöld-malacrózsaszín csíkos kalapja alól kigöndörödtek fekete, bodros

hajtincsei, melyek máskor antennaként meredtek a magasba.

Lizi elmélyülten követte tekintetével az ajtón beáramló tömeget. A pillantása teljesen üresnek hatott.

– Minden rendben, Lizi? – kérdezte tőle Gréta, miközben átkarolta a vállát, és gyengéden magához húzta.

Lizi erre úgy rezzent össze, mint akit mély álomból ébresztettek fel.

– Aha, minden okés! – válaszolta egy kicsit erőltetett vigyorgás kíséretében, és megerősítésképpen nagyot bólintott.

Gréta nem hitt neki, de tapasztalatból tudta, hogy most úgysem tudna többet kihúzni Liziből.

– Még gyorsan meg kell találnom Tinkát a szerencsepuszi miatt – jutott ismét Gréta eszébe. A fiúk egyre rosszabbul érezték magukat a bőrükben.

Ekkor egy vékony nő vágott át a tömegen, és egyenesen feléjük tartott. A haját hátul szoros copfba fogta össze. Odabólintott , és rögtön nekik is szegezte a kérdést.

– Tinka itt van magukkal?

– Jó estét, Reingard tanárnő – nyújtotta felé

Borisz szívélyesen a kezét, de a tanárnő csak idegesen kapkodott.

– Ő a Forgószél? – kérdezte Dávid vékony hangocskáján, mikor felnézett a keskeny, szemüveges arcra.

Lizi összehúzta a szemét, és azt kívánta, bárcsak Dávid most valahol messze lenne, mondjuk, a Holdon. Reingard tanárnő Liziék osztályfőnöke volt. Az osztályban titokban csak Forgószélnek hívták, mert olyan gyorsan süvített a padok között, és mindig mindenhol ott volt.

A tanárnő ránézett Dávidra.

– Én volnék a Forgószél? – kérdezte kedvesen nevetve.

Mielőtt Dávid válaszolhatott volna, Lizi már öccse szájára tapasztotta a tenyerét. De ez sem tartott sokáig, mert Dávid úgy harapott bele Lizi kezébe, mint egy érett, piros almába. Lizi elnyomott magában egy fájdalmas kiáltást, és gyorsan biztonságba helyezte az ujjait.

– Te egy harapós kiskutya vagy? – nevetett Reingard tanárnő fejcsóválva a kisfiúra. A tanárnők általában nagyon jól értenek ehhez a fejcsóválós nevetéshez.

Dávid ekkor kidüllesztette a mellét, felemelte az állát, és büszkén így szólt.

– Én szexi vagyok!

A tanárnő szava elakadt Dávid kijelentésére, és csak némán kapkodott levegő után.

– De te nem vagy az esetem! Én a teltebbekre bukom! – tette még hozzá Dávid.

– Ezek a gyerekek! – nevetgélt Borisz és Gréta zavartan.

– Te is mindig ezt mondod anyunak, amikor egyedül vagytok a konyhában! – magyarázta Dávid szemrehányón az apjának.

Isti kínlódva hátrasimította bezselézett haját.

– A világ legcikibb családjával büntet engem a sors – sóhajtotta – És nekem velük kell élnem. Micsoda balszerencse!

Reingard tanárnőnek ekkor eszébe jutott, hogy miért is jött valójában.

– Tinka nem jött hátra átöltözni és sminkelni. Azt hittem, itt van magukkal. Most már sietnie kellene. Te is olyan büszke vagy Tinkára, mint én? – kérdezte a tanárnő most Lizihez fordulva, majd reménykedve sóhajtott egyet. – Komoly esélye van a nyerésre. Ha az egyik tanulóm nyerne, az olyan lenne nekem, mintha egyszerre lenne húsvét és karácsony.

Gréta nyugtalanul igazgatta hosszú szövetszoknyáját.

– Tinkának már egy órája itt kellene lennie! Egyedül indult el, és még azt sem akarta, hogy elhozzuk – magyarázta Gréta. Emlékezett arra, hogy Tinka még azt sem akarta, hogy Lizi elkísérje.

– Megérkezni megérkezett, az biztos. A saját szememmel láttam – mondta a tanárnő. Megpróbálta még egyszer végiggondolni, hol lehet Tinka, és közben jobbra-balra köszöngetett az ideges szülőknek.

– Pipiboksz – jelentette ki Lizi halkan.

A felnőttek furcsán néztek rá. Volt, aki elnéző mosollyal, és volt, aki a homlokát ráncolva.

– Pipiboksz – ismételte makacsul Lizi.

– Milyen boksz? – kérdezte izgatottan a tanárnő.

Dávid teljesen fellelkesült, mert kedvenc témája került szóba.

– Pipi, pis-pis, pisike – kezdte sorolni a szavakat, mintha egy olyan versenyen volna, ahol egy perc alatt fel kellene sorolni a témában felmerülő összes szó.

– A klotyón ücsörög – világosította fel Isti a többieket.

– Óh! – hallatszott Gréta hangja.

– Ah! – sóhajtott Reingard tanárnő.

– Ajaj – fűzte hozzá Borisz aggódva.

Ekkor Lizi vette át a szót, és tőle teljesen szokatlanul, nyugodtan magyarázni kezdett.

– Majd én elintézem. Menjetek csak előre a terembe!

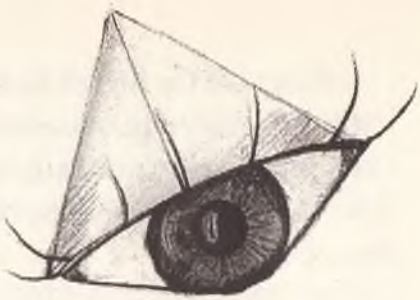

A holnap szeme

Lizi lazán odalibbent a szürke ajtóhoz, melyre egy leegyszerűsített lányfigurát erősítettek.

A tanárnő mosolyogva nézett utána.

– Tinka és Lizi... régebben halálos ellenségek voltak, mostanra már viszont a legjobb barátnők – mondta.

– Nekem is olyan ez, mintha egy kisebbfajta csoda történt volna – értett vele egyet Gréta. – Vagy legalábbis valamilyen varázslat.

Gréta szerencsére nem is sejtette, hogy ezzel a mondásával fején találta a szöget.

– Valami nincs rendben Lizivel – mondta aztán, és először Boriszra pillantott, majd a tanárnőre.

Borisz erre a homlokára csapott a tenyerével.

– Születésnap! – jutott eszébe.

– Micsoda? – kérdezte Gréta. Fogalma sem volt , mire gondol a férje.

– Holnapután van Lizi szülinapja. És én elfelejtettem szülinapi bevásárlókörútra menni vele.

Isti hátradobta homlokába hulló hajtincsét. Elkezdte növeszteni a haját, annak reményében, hogy ettől még lazább lesz a megjelenése.

– Szülinapi bevásárlókörút? – ismételte a szót értetlenül, mintha Borisz azt mondta volna, hogy szülinapi bebúgó-bug-bug-bugizás.

Reingard tanárnő közben elsietett, mert még szükség volt rá a színpadnál. A Schnabel–Meierbeer család a többi látogatóval együtt sodródott a díszterem felé.

– A szülinapi bevásárlókörút nálunk régi hagyomány – magyarázta Borisz, miközben beléptek a terembe. – A szülinapos a születésnapja előtt néhány nappal egy sétát tesz velem a városban, és közben elmeséli, hogy mit szeretne kapni. A szülinapján teljesülni fog az egyik kívánsága.

– Milyen aranyos ötlet! – lelkesedett nagy örömmel Gréta. – Kedvesem, te néha olyan vagy, mint egy igazi angyal!

Frank oldalról végigmérte kissé testes apját, és megpróbálta őt elképzelni angyalszárnnyal, hosszú, fehér ingben. És ekkor kitört belőle a nevetés.

– Frank belefröcsög az előttünk álló néni blúzába – kurjantotta el magát Dávid lelkesen.

Erre a kijelentésre a Schnabel–Meierbeer család egy emberként lassította le a lépteit.

A lányvécé közepén futó hosszú folyosó végén magasan nyíló ablak volt. Bal oldalon sorakoztak a vécék, jobb oldalon pedig a kézmosók.

Csak egyetlen ajtó volt bereteszelve, így könnyű volt megtalálni, hol rejtőzködik Tinka. Lizi lehajolt, és bekukucskált az ajtó alatti széles nyíláson. Lábat nem látott, de tisztán hallotta, hogy valakinek odabenn vacog a foga.

– Ideje a színpad felé kormányozni a virgácsod! Szedd össze magad, és nyisd ki az ajtót! – adta ki Lizi a parancsot, majd lazán az ajtónak vetette a hátát, és karba fonta a kezét.

A fogak csattogása erre még hangosabb lett. Ilyen hangot legfeljebb olyan emberek képesek produkálni, akik úszónadrágban vagy bikiniben közelítik meg az Északi-sarkot. A vacogás zaját olykor hatalmas sóhajtások és hüppögések törték meg.

– Repülj ki, aranytorkú kismadaram! A rajongóid már a teremben tombolnak, és csak rád várnak!

– N-n-n-e-e-e-e-m-m-m-m t-t-t-t-u-u-u-u-d-d-d-d-o-o-o-o-k-k-k-k-! – hallatszottak végre Tinka szavai.

– Hidd el, menni fog! – hangzott Lizi érzéketlen válasza.

– Túl ideges vagyok – nyögte ki Tinka szokatlanul magas hangon. – Megy a hasam. Lehet, hogy vakbélgyulladásom van! Hívd ide Boriszt! Rögtön be kell mennem a kórházba, és meg kell hogy operáljanak!

– Nem hiszem, hogy segíteni tudnak rajtad, mert pótagyuk valószínűleg nincs raktáron – vágta rá Lizi a következő csípős megjegyzést. Úgy tűnt, kivételesen jó formában volt, már ami a gúnyolódást illeti.

– Te csak ne viccelődj! – szidta le Tinka. – Még sosem voltál ilyen húzós helyzetben! Az egész osztály látni akarja, ahogyan énekelek! Nem fog menni... teljesen kivagyok!

– Sok hülyeséget nézel a tévében – állapította meg Lizi a szakember pontosságával. – Kedvenc tesóm, te mindent túl fogsz élni. Higgy nekem!

– Elvarázsolhatnánk magunkat innen száz kilométerre – szipogta Tinka. – De a lámpalázat nem tudjuk elvarázsolni. Egyetlen ilyen varázslatot sem találtam.

Lizi tudta, hogy Tinka mennyire kereste ezt a varázsigét. A boszorkányházban lévő kis könyvtár úgy nézett ki, mintha egy hurrikán söpört volna végig rajta. A polcokon szinte már nem is voltak könyvek, a padlót viszont ellepték a szanaszét szórt kötetek.

– Ha kijössz, kapsz valamit! – mondta Lizi csalogatón, mintha Tinka egy kutyus volna, akire csonttal várnak odakint.

– Mit?

– Megmutatom, ha kinyitod az ajtót!

– Nem!

– A verseny öt percen belül elkezdődik!

– De nélkülem!

Lizi erre egy másodperc leforgása alatt egy hatalmas robajjal kitörő, eget-földet megrázó vulkánná változott.

– Kinyitni, kijönni, átöltözni! Most rögtön! – parancsolta határozottan.

– Ne-heeem! – hüppögte Tinka.

Lizinek elege lett az egészből. Kinyújtotta a hüvelykujjait és a kisujjait, és erősen egymásnak ütötte őket, mintha tapsolni akarna velük.

– Operátusz rapídusz – dünnyögte hozzá a varázsigét, és egy lépést hátralépett a biztonság kedvéért.

Az ajtó úgy vágódott ki, mintha valami felrobbant volna odabent. Tinka a vécé lehajtott fedelén kuporgott, a térdét egészen az álláig felhúzta, és félelemmel a szemében nézett boszorkánybarátnőjére. És nem mozdult onnan egy tapodtat sem.

– Kifelé, te remegő kocsonya! – ripakodott rá Lizi szigorúan, majd megragadta a csuklóját, és kirántotta onnan. Tinka egy kiáltással előretántorodott, és nekiütközött az egyik mosdókagylónak. Lizi kinyitotta a csapot, nagyujjával befogta a csap száját, és a jéghideg vizet egyenesen Tinkára irányította.

– Elég, elég! – könyörgött Tinka, és közben kezével próbálta védeni az arcát. Annyira ideges volt, hogy a menekülés meg sem fordult a fejében.

– Itt van! – mondta végül Lizi, és beszüntette a támadást.

Mikor Tinka letette a kezét, egy átlátszó kristályt látott maga előtt, ami úgy tört a magasba, akár egy piramis. Lizi türelmetlenül meglengette a kristályt barátnője orra előtt, majd megragadta Tinka kezét, és belenyomta a kristályt, ami olyan hideg volt, mint egy jégkocka.

– Ne gondold, hogy azért viseltem el annyi

héten át a táncikálásod és a kornyikálásod, hogy most egyszerűen bedobd a törülközőt. Gyerünk a színpadra énekelni és táncolni! Most rögtön! – jelentette ki Lizi, majd kezét a magasba lendítve rázni kezdte a csípőjét, mint egy igazi popsztár egy videoklipben. – Tedd meg, különben viszketést varázsolok a hátadra és egy pókot a hasadra. Mibe, hogy akkor majd elindulsz!

Tinka tágra nyílt, kerek szemmel és eltátott szájjal nézett rá. Aztán a pillantása a kezében lévő kristályra vándorolt.

– Ez egy szerencsekristály? – kérdezte alig hallhatóan.

– Ez a holnap szeme.

– Hogy micsoda?

– A holnap szeme – ismételte Lizi határozottan. – Én most elhúzok innen, te pedig megkérdezheted tőle, hogy mi fog történni két óra múlva. Már ha feltétlen tudni akarod. Az is lehet, hogy valami jó...

Tinka vizslató tekintettel forgatta a kristályt az ujjai között. Az apró piramis színes pontokká alakította át a neonlámpa kékes fényét, és a kis színes pöttyök ott táncoltak a vécé fehérre meszelt falán.

– Honnan van ez neked?

– A nappali egyik szekrényében találtam – vonta meg a vállát Lizi. – Cosimó mutatta meg a könyvet, ahol le van írva a használati utasítás.

Ez a bizonyos nappali nem a Schnabel–Meierbeer család nappalija volt. Lizinek és Tinkának volt egy saját házikója, és ebben a házban régebben egy igazi boszorkány lakott. Aztán az ősz hajú, idős hölgy szerelmes lett, és elhatározta, hogy elutazik Hawaii szigetére, de előbb még meg akarta találni méltó utódait. Így bukkant rá Tinkára és Lizire. Nemcsak a házát ajándékozta a két lánynak, hanem a boszorkányerejét is rájuk hagyta.

– Köpj el háromszor a vállam fölött – követelte Tinka. – Aztán kívánj nekem egy kalappal!

Lizi az égre emelte a tekintetét. Tinka régebben mesélte, hogy a táncosok és a színészek így kívánnak egymásnak szerencsét, és Lizi igencsak idétlennek találta ezt a szokást. De azért teljesítette a testvére kívánságát. Megragadta Tinka vállát, és háromszor átköpött a válla fölött. Aztán, mielőtt hátralépethetett volna, Tinka fogta és szorosan átölelte őt.

– Köszönöm! – pihegte hálásan. – Te vagy a

legjobb barátnő, akit csak kívánhat magának az ember!

Lizi látta saját arcát a mosdó fölötti tükörben. Barátnője annyira erősen szorította magához, hogy egészen eltorzultak a vonásai. Lizi ekkor úgy érezte, hogy nem érdemli meg, amit Tinka mondott róla, és ezért egy mély ránc jelent meg a homlokán. Az agyában ugyanis olyan gondolatok merültek fel, melyekről inkább nem beszélt Tinkának.

Lizinek végre sikerült kibontakoznia Tinka öleléséből, és elindult az ajtó felé. De mielőtt kilépett volna, még egyszer ráparancsolt Tinkára, hogy sürgősen vegye az irányt a színpad felé.

– Kicsit elmosódott az arcod – mondta végül búcsúzóul.

Tinka ijedten fordult a tükör felé. A korábban feltett sminkje totálisan elkenődött. Aztán a kézfejével cseppet sem elegánsan megtörölte az orrát, és felemelte a kristályt. A kezével azonban boszorkánytapsolnia kellett, ezért a kristályt kénytelen volt a foga közé szorítani.

– Nyerni fogok? – kérdezte halkan. Aztán gyorsan kivette a kristályt a szájából, és belenézett a belsejébe.

Ki lesz a sztár?

A kristálypiramisban sötét folt jelent meg, ami úgy mozgott a belsejében, mint egy apró, lebegő szellem. De lehet, hogy ez az alak már eddig is benne volt.

Tinka követelőzőn megismételte a kérdést, majd amikor még mindig nem történt semmi, harmadik, majd negyedik alkalommal is feltette azt.

Ekkor hirtelen kinyílt a mosdó ajtaja, és Reingard tanárnő viharzott be rajta.

– Hát itt vagy, Tinka! – kiáltotta égnek emelt kézzel. Úgy hálálkodott, mintha Tinka a Titanic elsüllyedése után egy vécékagylóból került volna újra elő. – Gyerünk, menjünk gyorsan a színpad mögé. Heten vannak előtted, te vagy a nyolcadik, és addig még csillogó sztárt kell varázsolnunk belőled.

Tinka ugyanis Csillogó Glória egyik dalát ad-

ta elő. Nagy rajongója volt Glóriának, és nemcsak a sztár CD-it vette meg, hanem a róla készült posztereket és újságcikkeket is gyűjtötte. Sőt nemrégen még egy olyan bögrét is beszerzett, melynek az oldalán Glória képmása virított.

Tinka minden ellenállása céltalan volt. Reingard tanárnő úgy tolta ki az ajtón mint egy bevásárlókocsit, és meg sem álltak a színpad mögött lévő öltözőig.

Erre az alkalomra egy igazi maszkmester érkezett az iskolába, aki smink és jelmezek segítségével mindent megtett azért, hogy a fiúk és a lányok minél jobban hasonlítsanak kedvenc sztárjaikra. Az egyik felső tagozatos osztályból két lánynak még a ruhákat is megvarrta a videoklip alapján. Szintén ő készítette el a színpadi dekorációt, ami leginkább hatalmas, kinyomott fogkrémestubusok gyűjteményére emlékeztetett.

Tinka erőtlenül hagyta, hadd sodorják magukkal az események. A maszkmester egy kedves, rövid, vörös hajú lány volt, akinek nem csak a nyelvében volt piercing, hanem az orrcimpájában és az ajkában is.

– Ah, kedvesem, ah kedvesem! – sóhajtozott, mikor nekikezdett, hogy Tinka sminkjét, amennyire csak lehet, helyrehozza.

Tinka még mindig a kezében tartotta a kristálypiramist. A székben hátradőlve rá-rásandított.

Majdnem elállt a lélegzete, amikor meglátta, hogy a kristályban egy apró kép kezd lebegni. Gyorsan a szeme elé kapta a kristályt, és ezzel a heves mozdulattal majdnem be is húzott egyet a sminkmesternek.

A kristályban egy film pergett, olyan apró, mintha egy bélyeg lenne a mozivászon. A filmben mindenféle korú embereket lehetett látni, ahogy lelkesen tapsolnak. Az emberek között volt egy-két olyan férfi és nő is, akik megpróbáltak kedvesen nézni, de ez nem nagyon sikerült neki. Még a kezüket is csak olyan tessék-lássék módon ütötték össze.

A következő kép az ember nagyságú fogkrémestubusokkal teli színpadot mutatta. A tubusok között egy pityergő, szőke hajú lány állt, akinek kis pocakja kidudorodott a fehér farmer övrésze fölött.

Tinka rögtön magára ismert. A szíve őrülten dobogni kezdett. Vajon miért sírt, a boldogságtól vagy a bánattól?

– Dőlj hátra, szívecském! – követelte a maszkmester, és hátranyomta Tinkát.

Tinka nekitámasztotta a fejét a szék hátuljából kinövő nyaktartónak, és gyorsan a tenyerébe szorította a kristályt, nehogy a tüsihajú sminkeslány észrevegyen valamit. De mindenképpen látni akarta, hogyan végződik a történet, ezért félrefordította a fejét, és ismét belenézett a kristályba.

Egy nagyon apró Reingard tanárnő sietett hozzá, a kezében egy csokor papagájvirágot tartva. Őt az iskola igazgatónője követte, akinek mindig a nyakában lógott a szemüvege, mert túl hiú volt ahhoz, hogy állandóan viselje.

Tinka megkönnyebbülten fellélegzett. Ez az egész csak egyet jelenthet! Hirtelen annyira boldog lett, hogy legszívesebben megölelte volna a sminkeslányt, aki éppen bepúderezte az arcát.

De a színes film tovább pergett a kristályban.

Lizi jött be a képbe. A kezét a feje fölé emelte, és néma győzelmi kiáltásra nyitotta a száját. Aztán hirtelen leeresztette a kezét, és vad grimaszba rándult az arca. Nem hallatszott, de Tinka így is tudta, hogy boszorkánybarátnője hangosan felhorkant. Olyan volt, mintha mélyen megütközött volna valamin.

Lizi egyik oldalán Tivadar állt, a másikon pedig Gréta. Mindketten lelkesen ünnepeltek, Tivadar

még a két ujját is a szájába téve füttyentgetett is. Tehát Lizi nem miattuk volt mérges.

Miért változott meg Lizi arckifejezése? Mi nem tetszett neki? Nem örült Tinka győzelmének?

Gréta fürkészőn ránézett Lizire, mire Lizi újra ünnepelni kezdett.

Aztán a kristály fénye lassan kialudt: egyik szín a másik után tűnt el, míg a kristálypiramis teljesen átlátszó nem lett.

– Kedvesem, ülj végre nyugodtan! – kérte Tinkát idegesen a maszkmesternő. – Különben a homlokodra fogom rajzolni a szemöldököd, és mindenki azt gondolja majd, hogy milyen ráncos vagy.

Tinka nagy nehezen kényszerítette magát, hogy egyenesen, kővé dermedve üljön. Most már alig várta a fellépését. Már ott akart lenni, hogy megmártózzon abban a leírhatatlanul csodálatos érzésben, hogy a színpadon áll, és énekel. Úgy érezte, hogy ruganyos és pillekönnyű lábába és karjába szinte be vannak programozva a mozdulatok.

Mihez is kezdene Lizi nélkül?

Nyeljen el a föld!

A Te vagy a sztár! vetélkedő ötlete Reingard tanárnőtől származott. A versenyt tíz éve mindig röviddel a tavaszi szünet kezdete előtt rendezték meg. De ez alatt a tíz év alatt Reingard tanárnőnek még sosem lehetett abban az örömben része, hogy a saját osztályából nyújtsa át valakinek a díjat. Pedig ez volt Forgószél egyik nagy vágya.

A próbák alatt még a mindig elégedetlenkedő, leghiúbb résztvevők is belátták, hogy Tinka a befutók közé tartozik. A Mi ketten című dal Tinka szájából legalább olyan jól hangzott, mintha maga Glória énekelte volt, sőt talán még egy lehletnyivel jobb is volt.

A zsűri a színpad egyik oldalán foglalt helyet. Közülük öten az iskola tanárai voltak, öten pedig zenei szakemberek. Az előadás alatt a kíséret magnóról szólt, de a hangnak valódinak kellett lennie. A zsűri nem csak a hangot értékelte,

ugyanannyit számított a kifejezésmód, a tánc és a megjelenés is.

A zsűritagok minden egyes produkció után lehajtották a fejüket, egy lista fölé hajoltak, és elgondolkodó arckifejezéssel beírták a pontokat. Nulla volt a legkevesebb, tíz pedig a legtöbb pont, ami adhattak.

A zsűri elnöke Müllenburg tanárnő volt, az iskola igazgatónője, akit a diákok csak Sasszemnek hívtak. A becenevét tulajdonképpen a hiúsága miatt kapta. Távollátó volt, és csak úgy tudott elolvasni valamit, ha a papírt nyújtott kézzel távol tartotta magától. És ha még így sem tudta kibetűzni az írást, akkor vékony aranyláncon himbálózó szemüvegéhez nyúlt. De még ekkor sem tette fel a szemüveget. Fogta, és átnézett az egyik lencsén, ami aztán hatalmasra felnagyította a szemét.

Miután mind a húsz versenyző elénekelte és eltáncolta a kiválasztott számot, a színfalak mögött várták a pontszámok kiértékelését.

A versenyzők a tornateremből idehozott, hosszú padokon ültek. Két lány úgy bőgött mint a záporeső, mert a szám közepén elfelejtették a szöveget, az egyik fiú pedig hangosan szitkozódott, mert tánc közben leesett róla a nadrágja, és a közönség hangos hahotában tört ki.

Sasszem a zsűri döntése után ecsetelte, hogy minden versenyző nagyon tetszett a zsűritagoknak, és hihetetlenül nehéz volt rangsort felállítani közöttük.

Tinka még mindig a felhők között lebegett, hiszen emlékezett arra a csodálatos eredményre, amit a holnap szeme jósolt neki. Sajnálta a körülötte ülő többi versenyzőt. Természetesen mindenki reménykedett a győzelemben, amit Tinka már régen elkönyvelt magának.

– Ha nem mondja meg rögtön a nyertesek nevét, akkor itt helyben elalszom – jelentette ki egy Rita nevű lány, és hatalmasat ásított közben. Sasszem ugyanis még mindig a verseny szépségeit ecsetelte.

És ekkor az igazgatónő végre a tárgyra tért, mintha csak meghallotta volna Rita ásítását.

– A harmadik helyezettel kezdjük – jelentette be. – A harmadik helyen nyolcvankét ponttal Márkusz Knopf végzett.

A közönség soraiból ekkor valaki így kiáltott fel.

– Ő a mi kis szívecskénk?

A hang tulajdonosa egy idős hölgy volt, aki valószínűleg nagyothalló volt, ezért emelte így fel a hangját.

Márkusz, aki kettővel járt Tinka fölött, és aki Tinka szerint a cuki muki kategóriába esett, olyan piros lett, akár egy pipacsmező.

– A nagymamám – morogta bocsánatkérőn, és idegesen a füle mögé simította félhosszú haját. – Kissé nagyothall szegény.

A harmadik díjjal Márkusz megkapta az általa választott sztárnak az összes CD-jét. Márkusz öröme visszafogott volt, mivel ezek a CD-k már régen megvoltak neki.

– A második helyezett nyolcvanhat pontot ért el – folytatta az igazgatónő, és egy rövid szünet után Ritát hívta ki a színpadra, hogy átvegye a második helyezettnek járó két koncertjegyet.

Rita azon nyomban teljesen éber lett, és hangos kurjongatások közepette olyan örömtáncot lejtett, ami sokkal jobban tetszett Tinkának, mint amit a lány a színpadon előadott. Miután átvette a díjat, vigyorogva leugrott a színpadról a nézőtérre, ahol a köré gyűlt család lelkesen gratulált neki.

Tinka közben gyorsan átgondolta, hogy mit tesz majd, miután elhangzik a neve, és félig már fel is emelkedett a padról. Inkább kurjongasson, mint Rita, vagy adja elő a szerény lányt, aki mindenkinek hálás ezért a teljesítményért?

– A győztes kilencvenegy pontot kapott – vezette be mondandóját jelentőségteljesen Sasszem. – Ez csak négy ponttal kevesebb, mint az elmúlt tíz év legjobb eredménye.

A közönségen izgatott morajlás futott végig, és Tinka legszívesebben odaintett volna a családjának, hogy emelhetik tapsra a kezüket.

– A színpadra szólítom... – folytatta az igazgatónő, majd jelentőségteljes szünetet tartott. – ...Kérem, hogy jöjjön fel hozzánk...

Gyerünk, gyerünk, mondd már, gondolta magában Tinka, miközben fehér lenvászon nadrágján elsimított egy láthatatlan ráncot. Gyorsan meghúzta az övét, ami fölött kis pocakja bugyogyant elő. Ezt a kis dudort ki nem állhatta, ezért sietve ráhúzta narancssárga-sárga csíkos pólóját. Aztán, szinte észre sem vette, és máris felállt, készen a nagy pillanatra. A többiek meglepetten pillantottak rá, ő pedig zavartan elvigyorodott.

Most hajszál híján elárulta magát. Pedig az egyik legfontosabb boszorkányszabály úgy hangzott, hogy senki sem tudhat a lányok boszorkányerejéről.

És Sasszem még mindig nem mondta ki a nevet.

– Éhes vagyok! – hallatszott a közönség soraiból Dávid éles hangocskája.

Erre aztán nagy nevetés hangzott fel mindenfelől, és Tinka már-már megharagudott az öccsére, hogy elrontja a nagy bevonulási jelenetét.

– Az első helyezett: Tomi Koller! – adta hírül Sasszem egy falusi kofa hangján.

A nézők ünneplése fergeteges volt. Tinka fülének viszont olyan volt ez a tapsvihar, mint a legdurvább ricsaj. A táblán végighúzott köröm hangja ehhez képest madárcsicsergés volt.

A megdöbbent Tinka úgy dőlt le a padra, mint egy homokzsák. Bár legszívesebben a pad alá bújt volna el, de ehhez a művelethez túl duci volt. És különben is, biztosan azért vesztett, mert túl sok rajta a súlyfelesleg.

Annyira magába zuhant, hogy észre sem vette a többi versenyző csalódását. Aztán mérgesen kitapogatta a nadrágzsebében lévő kristálypiramist. A kristály megtévesztette őt. Lehet, hogy Lizi csak azért varázsolta bele azokat a képeket, hogy megnyugtassa boszorkánybarátnőjét. Valószínűleg túl lazán állt a színpadon, és talán még hamisan is énekelt, annyira biztos volt a győzelmében.

Tinka szörnyen szégyellte magát. Ugyanolyan rossz érzése volt, mint amikor egyszer ré-

gen pénzt csent el Gréta pénztárcájából. Gréta sosem jött rá az esetre, Tinka viszont három hétig folyamatosan szégyellte magát.

Most is csak mereven bámulta a szürke linóleumpadlót, és azt kívánta, bárcsak nyílna meg alatta a föld, és nyelné el minél hamarabb. Aztán arra gondolt, hogy ehhez valószínűleg egy varázslatra lenne szükség, de ilyen sok ember előtt nem varázsolhat.

A vesztesek lógó orral álltak a színfalak mögött. Néhányan úgy tettek, mintha nem is érdekelné őket ez az egész, de azért látszott rajtuk, hogy mennyire el vannak kenődve.

– Bárcsak elnyelne a föld! – sóhajtotta Tinka halkan. – Vagy legalább megfájdulna a gyomrom, hogy ismét elbújhassak a vécében!

De semmi baja nem volt, és a gyomra is tökéletesen működött.

Valószínűleg most is minden résztvevőt kiszólítanak a színpadra, hogy ott végighallgassák az igazgatónő vigasztaló szavait, és egy kis cserepes virágot kapjanak fájdalomdíjul. Minden évben így volt. A cserépben valószínűleg most is egy szál napraforgó lesz. A virág arra hivatott, hogy emlékeztesse a résztvevőket, hogy minden kis magként indul, melyből gondos ápolással és

törődéssel, öntözéssel és napfénnyel nagy, büszke virág fejlődhet ki.

A teremben ismét az igazgatónő kért szót. Lassan elcsendesült a bravózás, az éljenzés és a tapsvihar. És ebben a csendben a zsűri elnöke még szólt néhány szót.

Mi történt Lizivel?

– Már tíz éve annak, hogy a Te vagy a sztár! vetélkedőt megrendezzük – kezdte az igazgatónő.

Tinka letörten gondolt arra, hogy csalódást okozott Reingard tanárnőnek és az osztálytársainak is. Már szinte hallotta az osztálytársai kárörvendő nevetését, és magán érezte megvető pillantásukat.

– Ebben az évben valami olyasmi történt, amit a zsűri abszolút szenzációként értékelt. A tíz zsűritag úgy döntött, hogy egy különdíjat is kiosztunk. Mindjárt elárulom, hogy mi lesz ez. De előbb köszönetet szeretnék mondani Reingard tanárnőnek, aki nélkül ezek a versenyek nem jöhettek volna létre. Kollégánk erejét nem kímélve fáradozott mind a mai, mind az elmúlt évek versenyeinek megszervezésében, és a műsorszámok színpadra állításában.

Az igazgató ekkor a színpadra hívta Reingard

tanárnőt, aki eddig csak szerényen figyelt a színpad mellett várakozva.

Reingard tanárnő átvette a hatalmas virágcsokrot, majd kíváncsian megkérdezte, hogy mi lesz ez a különdíj.

Az igazgatónő igyekezett addig fokozni a feszültséget, ameddig csak lehetett. A hír végül úgy robbant fel a teremben mint egy hatalmas luftballon.

– Van valaki, aki kilencvenkilenc pontot ért el.

A széksorok közül hitetlenkedő Óh! és Ah! hangok szálltak a színpad felé.

– Valakinek az előadásával ma itt egy új rekord született, és ezt a szenzációt méltóképpen meg akarjuk ünnepelni.

A nézőtéren olyan csend volt, hogy még egy légy zümmögését is hallani lehetett volna. Az emberek lélegzet-visszafojtva várták az eredményt.

– És ezt a csodát tánccal és zenével a mi Tinkánk követte el! A színpadra szólítom Katarina Schnabel–Meierbeert!

– Az én Tinka-tankom! – kurjantotta lelkesen Dávid.

Ebben a pillanatban Tinkának olyan érzése támadt, hogy a szeme és az orra felmondja a szol-

gálatot. A lába is rogyadozni kezdett, és éppen most, ebben a fontos percben a gyomra is görcsbe rándult.

Hallotta, ahogy a közönség lelkes tapssal a színpadra hívja. Nem váratta őket tovább, kilépett az emelvényre, ahol a boldogan ünnepelő Reingard tanárnő fogadta.

Lent, a teremben a közönség fele már állva ünnepelt, tombolt, tapsolt, kiabált és fütyült. A családja, a hét Schnabel–Meierbeer még szinte fel sem fogta ezt a csodát.

Tinka levegő után kapkodott. Szinte el sem jutott a tudatáig, ahogy a tanárai és az osztálytársai körbevették, és mindenki gratulált neki. A teljesen váratlan győzelem úgy hatott rá mint valami sokk. Aztán ránézett Lizire, és a rózsaszín felhők közül rögtön visszapottyant a valóságba. Értetlenül figyelte boszorkánybarátnőjét, aki rosszkedvűen füstölgött magában. Aztán, mikor a szemük találkozott, Lizi gyorsan megváltoztatta az arckifejezését, és olyan boldogan kezdett üvölteni, mintha egy focimeccsen gólt lőtt volna a kedvenc csapata.

Valami nem stimmelt Lizivel, és Tinkának halványlila gőze nem volt arról, hogy mi lehet az.

Aztán Reingard tanárnő odaállt elé, és eltakar-

ta Lizit a szeme elől. A tanárnő szinte remegett a boldogságtól. A csodás érzés a feje búbjától a lábujjhegyéig átjárta. Először csak zavartan, jobbra-balra lépkedett Tinka előtt, aztán kitárta a karját, és úgy magához szorította tanítványát, hogy majdnem kinyomta belőle a szuszt.

– Csodagyerek! Te egy csodagyerek vagy! – mondta neki túláradó boldogsággal.

A Schnabel–Meierbeer család végül feltódult a színpadra, és Tinka úgy érezte magát, mintha egy százkarú polip karmai közé került volna. Még a fiúk is elfeledkeztek laza hanyagságukról, és elismerőn veregették hátba testvérüket.

– Tinka csodálatos lány! – hallotta Tinka maga mellett Reingard tanárnő hangját, ahogy Boriszhoz intézte a szavait. – Biztosan majd szétveti a büszkeség. Tinka szuper volt. Ki tudja, hogy még mi minden rejtőzik benne!

Borisz lopva letörölte a szeméből kicsorduló örömkönnyeket. Olyan volt, mint egy fehér ingbe és nyakkendőbe öltöztetett plüssmaci. Gréta egyre csak azt hajtogatta, mennyire örül, hogy Tinka szerencsepuszi nélkül is ilyen hatalmas sikert aratott.

Tinka szinte olvadozott a boldogságtól, és úgy érezte magát, mintha egy tűzijátékot rendeztek

volna a tiszteletére. Alig tudott magához térni, annyira csodálatos volt minden. Se vége, se hossza nem volt a gratulációknak, a szerencsekívánatoknak, a dicséreteknek és a csodáló szavaknak.

Kint már koromsötét volt, mikor a család végre elindult hazafelé. Tinka a zsebében érezte a borítékot, melyben egy kártya lapult a következő felirattal.

Bónusz 100 000 forint értékű kívánság teljesítésére

A nagylelkű adományozó a dobos Géniusz Karesz volt, aki hajdanán ebben az iskolában koptatta a padokat. Ez a zsűritag mostanra komoly hírnevet szerzett a szakmában, és igazi sztárokkal is fellépett.

– Hé, bébi! Ne parázz, csak lazán! – hangzott tanácsa Tinka számára. – Ahol zene van, ott zene is lesz! Világos? Tehát csak énekelni, és nem gondolkodni!

Sasszem hallotta, ahogy a dobos beszélt Tinkához, és gyorsan odafurakodott melléjük. Attól félt, hogy a laza sztárdobos olyan dolgokat talál mondani Tinkának, ami nem egy fiatal lány fülének való.

– És hol fogunk ünnepelni? – kérdezte Isti Boriszt, miközben a kezével a hasát ütögette.

– Csak azt ne mondd, hogy éhes vagy! – álmélkodott Gréta. Alig akart hinni a fülének. – Este legalább tíz szendvicset és három szelet sütit megettél!

– Az pont jó volt étvágygerjesztőnek! – magyarázta Isti.

Tinka nagyon irigyelte bátyját. Annyit evett, amennyit csak akart, és semmi sem látszott meg rajta. De most nem volt kedve enni. Tulajdonképpen csak arra vágyott, hogy nyugodtan ülhessen, és mindenki még egyszer gratuláljon neki. És azt is szerette volna megosztani a többiekkel, hogy milyen érzés volt fenn állni a színpadon. Igen, a legszívesebben ezt tette volna.

– Menjünk a házunkba! – hallatszott hirtelen Lizi hangja.

Péntek volt, és a lányok péntek déltől vasárnap délig a saját házukban lakhattak, méghozzá egyedül. Már egy éve történt, hogy a szülők először megengedték ezt. A boszorkányház kapuja fölött egy tábla függött Fiúk kizárva! felirattal, és ez azt mutatta, hogy a lányok nemcsak a fiútestvéreiket, hanem egyáltalán semmilyen fiút nem látnak szívesen. És ez főleg Lizire vonatkozott.

– Nemrég nyílt meg a Jégcsap fagyizó. Mit szólnátok, ha odamennénk, feltankolnánk fagyival, és az egészet Tinka és Lizi házában fogyasztanánk el? – ütötte össze Borisz lelkesen a tenyerét, majd a lányokra kacsintott. – Az én kis boszorkányaim megmutathatnák végre a házikójukat! A mainál jobb alkalmat nem is találhatnánk erre.

Ez egy olyan kérdés volt, amire a válasz általában az szokott lenni, hogy: Igen! Még jó!

– Egy szót sem szólok, ha nincs kitakarítva! – tette hozzá sietve Gréta, amikor meglátta Lizi mérges, elutasító arcát. Még a jobb kezét is felemelte hozzá, mint aki becsületszavát adja.

Pedig ez lett volna az egyetlen kifogás, amivel Lizi elháríthatta volna a család látogatását. Mivel semmi más nem jutott eszébe, Tinkára nézett, aki csak tehetetlenül megvonta a vállát. Ezt a látogatást egyszerűen nem lehetett visszautasítani. Pedig a házban rengeteg olyan dolog volt, amit a szülők és a testvérek még véletlenül sem láthattak meg.

Lizi kívánsága

Borisz a cukrászda előtt parkolta le a családi kisbuszt, melybe az egész népes Schnabel–Meierbeer család bezsúfolódott.

– Ki segít nekem kiválasztani a fagyikat? – kérdezte hátrafordulva.

– Én! Én! – vágta rá Dávid azonnal.

A Borisz mögötti ülésen Tinka és Lizi ült. Tinkából egész út alatt csak úgy ömlött a szó. Állandóan arról faggatta a családtagjait, hogyan tetszett nekik a fellépése.

– Egy spicces gólya sem táncolhatott volna jobban, mint te! – állapította meg Isti.

– Ezzel a hanggal egészen biztosan a tűzoltóságnál végzed majd mint sziréna! – piszkálta Frank a húgát.

Tinka annyira boldog volt, hogy meg sem hallotta ezeket a csípős megjegyzéseket.

– Gyere velem, Lizi! – hívta Borisz, majd mi-

kor látta, hogy Lizi elhúzza a száját, felvette a legszebb mosolyát. Olyan arcot vágott, mint Dávid, amikor egy szelet tortáért könyörög.

Lizi végül beleegyezett, és kelletlenül követte az apját. Egy üvegajtón keresztül beléptek a kékre festett fagyizóba, melynek középen apró asztalok sorakoztak.

Már este fél tíz volt. A pult mögött fáradt eladó ásítozott, és még ahhoz is lusta volt, hogy a kezét a szája elé tegye.

– Egy nagy bödön fagylaltot kérek. Tegye bele, amije csak van – adta le Borisz a rendelést.

– Majd én kiválasztom! – tette Lizi csípőre a kezét. – Különben nyugodtan ott maradhattam volna az autóban.

Borisz erre behúzta Lizit az egyik műpálma alá, és lenyomta egy apró, rogyadozó székre. Aztán saját, nagyobb méretű hátsó felét is elhelyezte egy erősen billegő széken.

– Kedves lányom! Holnapután ünnepled a szülinapod, és kis híján elfeledkeztem a szülinapi bevásárlókörútunkról – fogta meg Borisz a lánya kezét, és beszéd közben minden egyes mondatnál megszorította. – Túl sok betegem volt ma, és ráadásul otthon csőtörés volt. Remélem, megbocsátasz nekem!

Lizi szinte sosem tudott haragudni az apjára. Különösen akkor nem, ha az apja úgy nézett rá mint egy simogatásra éhes, szomorú kiskutya.

– Ettől még nem dől össze a világ – nyugtatta meg Lizi Boriszt.

– És tudod már, hogy mit szeretnél? – kacsintott rá Borisz bátorítón a lányára.

Aztán nagyon meglepődött a válaszon. Először azt hitte, hogy nem értette jól a dolgot, és hahotázott egy nagyot.

– Képzeld Lizi, úgy értettem, hogy egy lovat akarsz!

– Nem csoda – bólintott rá Lizi nagyon komolyan. – Tényleg lovat mondtam.

– Ló? – ismételte Borisz a választ elhaló hangon. – De hiszen nem is tudsz lovagolni!

– Meg szeretnék tanulni!

– De hiszen sosem érdekeltek a lovak!

– Most már érdekelnek!

– De... – hebegte Borisz okokat keresve, amiért Lizi ötletét butaságnak tartja. Aztán eszébe jutott egy kitűnő kifogás, és ezért titokban gratulált is magának. – Tinka allergiás a lószőrre. Nem tudna veled lovagolni.

Lizi erre úgy vonta meg a vállát, mintha ez teljesen mindegy lenne neki.

– Pech a patikusnak – jelentette ki.

– Ki az a patikus? – kérdezett vissza Borisz zavartan.

– Ezt így szokták mondani.

– Rumos diót is rakhatok bele? – kérdezte az eladónő, aki egyre csak kanalazta a gombócokat a bödönbe. – Alkohol is van benne...

– Igen, jöhet! – vágta rá Borisz, pedig máskor biztosan visszautasította volna ezt az ajánlatot.

– Nem a maga autójában ül az a kisfiú? Kisgyereknek nem adhatunk el rumos diót! – csóválta a fejét az eladónő ennyi felelőtlenség hallatán.

– Nem, ne adjon rumos diót! – látta be Borisz rögtön a tévedését. – Egy ló nagyon drága. Sajnos nem engedhetjük meg magunknak.

– De lovaglóórákra járhatnék. Lovaglóórákat kérek, méghozzá legalább háromszor egy héten.

– Lovaglóórák – ismételte Borisz letörten.

Azt hitte, hogy ismeri a gyerekeit, de Lizinek mindig sikerült meglepetést okoznia. A lovaglás ötlete olyan váratlanul érte, mint a kánikulában egy hózápor.

Lizi és Borisz alig léptek ki a fagyizó ajtaján, máris hallották, ahogy mögöttük kétszer elfordul a kulcs a zárban, majd lassan a roló is leereszkedik.

Borisz úgy állt a járdán a vödör fagylalttal,

mint a kis Dávid, aki a tengerpartra készül homokozni.

Lizi ekkor hirtelen a homlokára csapott.

– Kanalak! – kiáltotta. – Elfelejtettünk műanyag kanalakat magunkkal hozni. És kis kelyheket is, amibe kivehetjük a fagyit. Nem ehetünk mindnyájan ebből a bödönből!

Borisz gyorsan megfordult, és bekopogott a lehúzott redőnyön. Az ablakon át látszott, ahogy az eladó egy nedves ruhával felmossa a boltot, és közben úgy tesz, mintha nem hallotta volna a kopogtatást. Borisz kiabálását is figyelmen kívül hagyta. Ekkorra már az ablakokon is leereszkedett a roló, és Borisz csalódottan lépett hátra.

– Nincs ennyi kanál a házunkban, ujjal pedig nem ehetünk! – magyarázta Lizi.

Lizi reménye beigazolódott, és Borisz eldöntötte, hogy mégiscsak hazamennek a családi házba, és ott fogják megenni a fagyit.

Éjfél előtt pár perccel már ki is ürült a bödön, és a kis Dávidnak máris megfájdult a gyomra a sok édességtől. Hirtelen jött tavaszi zivatar jéghideg esőcseppjei csapkodták az ablaküveget.

– Ebben az időben nem mehettek a házatokba – döntötte el Gréta.

A lányok alig tudták magukban tartani, hogy elég lenne egy közepes erősségű boszorkánytaps, és az utca máris szárazzá válna.

Borisz sem akart már autóba ülni, hogy elvigye a lányokat.

– Csuromvizesek leszünk, mire odaérünk a kocsihoz. Még a végén megfázunk, és a nátha nem lenne túl jó szülinapi ajándék.

A szülők végül megígérték a lányoknak, hogy a mai nap helyett cserébe egy másik napot tölthetnek majd el a házukban.

Lefekvés előtt Tinka lement a konyhába, hogy igyon egy pohár fahéjjal megszórt meleg tejet. Az egyik lányoknak szóló újságban olvasta, hogy sok énekes iszik esténként tejet, mert a tej állítólag bársonyossá varázsolja a hangot.

Aztán a konyhában összefutott Borisszal.

– Szia, éjszakai medve! – köszöntötte mostohaapját.

Tinka képtelen volt arra, hogy Boriszt apunak vagy papának szólítsa, és ahhoz sem volt kedve, hogy egyszerűen csak Borisznak hívja. Így jött ez az ötlet a medvével. Borisz volt már minden, a reggeli medvétől a morgós medvén keresztül egészen az ünnepi medvéig.

– A mi Lizink... – kezdte Borisz, de itt meg-

torpant. Egyszerűen nem jöttek a szájára a szavak.

– Én Tinka vagyok – emlékeztette mostohalánya.

– Tudom... De a mi Lizink...

Tinka kicsit elhúzta a száját. Ma az ő nagy napja van, miért beszél akkor Borisz Liziről?

– Mi van vele? Mi történt Lizivel? – kérdezte végül Borisz, miután Tinka csak hallgatott.

Tinka kezéből majdnem kiesett a pohár. Tehát Borisz is észrevette.

– Nem tudom – adta meg Tinka a választ. Ez nem hangzott túl jól, de ez volt az igazság.

Lizi a szélsőségek embere volt. Vagy fejjel ment a falnak, vagy teljesen begubózott magába, és visszahúzódott mint egy csiga a házába. Az utóbbi viszont nem túl gyakran fordult elő, mióta Lizi és Tinka boszorkánybarátnők lettek.

Tinka és Borisz némán álltak a hűtőszekrény és az ebédlőasztal között, és a gondolataikba mélyedtek. Végül Tinka jó éjszakát kívánt Borisznak, és felment a lépcsőn. A gyomrában jólesően gluggyogott a meleg tej, és egy kicsit felmelegítette az ott úszkáló fagyidarabkákat.

Pihe-puha szomszédság

A családi házban minden fiúnak volt külön szobája, csak Tinkának és Lizinek kellett egy helyiségen osztozniuk. A szoba az első emelet legnagyobb szobája volt, és még egy apró erkély is tartozott hozzá. Lizi a szoba hátsó részében aludt egy függőágyban. A polcain ott sorakoztak a különféle kalapjai és a kaktuszai, melyeket odaadással ápolt. Tinka szobarészét könnyen fel lehetett ismerni a hófehér ágyáról, melyen körülbelül száz plüssállatka kuporgott.

Tinka még szívesen beszélgetett volna egy kicsit Lizivel, de a függőágyból csak egy kócos, fürtös hajzuhatag kandikált ki. Lizi egyenletesen lélegzett, és Tinka ebből arra a következtetésre jutott, hogy boszorkánybarátnőjét valószínűleg elnyomta az álom.

Tinka becsusszant fehér tollpaplanja alá, és azon gondolkodott, hogy mennyire nem tetszik neki testvére viselkedése. Sőt egy kicsit mérges is volt Lizire. Több örömöt és lelkesedést várt boszorkánybarátnőjétől.

Szombaton, mikor a lányok felébredtek, az áprilisi időjárás megmutatta, hogy mennyire szeszélyes tud lenni. A zivatar és a mennydörgés úgy vonult el, mintha sosem lett volna. Az égen már csak néhány bárányfelhő úszkált, és szikrázóan sütött a nap.

– Figyeljetek, Tinka és Lizi! – jelentette ki Borisz titokzatos arccal. – Ma délután értetek megyünk a házatokba, és elviszünk benneteket valahova. Ez egy meglepetés lesz a szülinaposnak!

Lizi szeme erre boldogan felcsillant.

– Csodálkozni fogsz! – ígérte Borisz, de többet nem volt hajlandó elárulni.

Lizi erre olyan lett, mintha kicseréltek volna. Zsebre tett kézzel, vidáman fütyörészve lépkedett Tinka mellett a boszorkányházhoz vezető úton, és minden egyes kavicsba belerúgott, ami csak az útjába került. Aztán meglátott a földön egy kólásdobozt, és egy ügyes rúgással a szemetesbe passzolta. Ennek örömére a magasba lendí-

tette a kezét, és úgy ünnepelt mint egy focista góllövés után.

A közeli templom harangja éppen elütötte a tíz órát, mikor a lányok elérték a Kristály utca 77.-et. Itt volt a házikójuk, melyet egy vadvirágokkal teli kert vett körül. A két lány már rengeteg izgalmat és kalandot élt át ebben a házban.

Itt minden különleges volt, legalábbis első pillantásra. És ez a varázslat már a kerítésnél elkezdődött. Aki csak szórakozottan egy pillantást vetett a kerítésre, mosolyogva csóválta meg a fejét, mert annyira girbegurbán voltak levágva az egyes deszkaszálak. De ha az ember egy kicsit távolabbról figyelmesen megnézte ezeket a deszkákat, rájöhetett, hogy a olyan formájúak, mintha ülő macskák lennének. Ahogy a lányok elhaladtak a kerítés mellett, a deszkamacskák életre keltek, és hangos dorombolással és nyávogással köszöntötték az érkezőket.

A kert öreg fáinak hatalmas törzsük és nyikorgó ágaik voltak. Néha úgy tűnt, mintha megfeszítenék az ágaikat, és ilyenkor izmaikat mutogató testépítőkre emlékeztettek. A hívatlanul érkezett vendégek közelebbről is megismerték a fák erős ágait, ugyanis a fák dolga volt, hogy az utcára parancsolják a betolakodókat.

Tinka és Lizi megálltak a kertkapu előtt, és az magától, invitálón kinyílt előttük. Tinka élvezettel szippantotta be a fű között és a rügyező bokrok tövében megbújó tavaszi virágok illatát. A fák frissen kibomlott levelei világoszölden ragyogtak a napfényben.

Akárcsak a kertkapu, a piros bejárati ajtó is magától kinyílt a lányok előtt. A kitáruló ajtó nyikorgása olyan volt, mintha valaki azt mondta volna, hogy: Tessék befáradni!

Jobboldalt a kertet magas sövény választotta el a szomszédok kertjétől, ahol egy hosszan elnyúló, fekete tetős ház terpeszkedett. A ház ablakai félénk szemekként kukucskáltak ki a falakból. A szomszédban a Lukevszky házaspár lakott, akik nem tartoztak a lányok legjobb barátai közé. Állandóan panaszkodtak, siránkoztak és mérgelődtek Lizi és Tinka viselkedése miatt.

A két boszorkánybarátnő éppen belépett volna a házba, mikor egy hangot hallottak a szomszéd kert irányából.

– Hahó, gyerekecskék! Gyerekecskék! – trillázta egy női hang.

Lizi erre rögtön morogni kezdett.

– Gyilkosság! – magyarázta tompa hangon.

– Gyilkosság történt! Valaki eltette láb alól a Lukevszky házaspárt, és most ránk akar támadni!

– Mi van? – kérdezte Tinka tanácstalanul. Nem értette, hogy miről beszél Lizi.

– Ez a rémes Lukevszky asszony még sosem hívott minket gyerekecskének! – magyarázta Lizi olyan hangon, mintha egy nagyon buta kislánnyal beszélne. – Tehát nem ő szólt nekünk. Higgy nekem! Biztosan betörtek a szomszédba!

– Mióta azokat a krimiket olvasod, már a verébről is azt hiszed, hogy véreb – válaszolta Tinka összehúzott szemmel, majd kérdő hangon a szomszéd kert felé kiabált. – Ön az, Lukevszky asszony?

– Aha! Ha-ha-ha – hangzott az erőltetetten kedveskedő válasz.

– Agymosók törtek be hozzájuk – suttogta Lizi óvatosan, majd Tinka kérdő tekintetét látva így folytatta. – Frank egyik képregényében olvastam róluk. Vannak olyan űrlények, akik az emberek orrán és fülén keresztül kiszívják az agyukat.

Lizi, hogy még élvezetesebbé tegye felismerését, szürcsölő hangot adott ki magából.

– Hol van a mi kis szülinaposunk? – kérdezte Lukevszky asszony csalogatón.

– Nem tudom, kiről beszél – kiabált vissza Lizi.

Tinka számára ez az egész ügy egyre titokzatosabb lett. Lukevszky asszony nem gondolhatott Lizire! Ő és a férje már annyit fenyegetőztek a rendőrséggel és a gyámhivatallal, hogy egészen biztosan nem tartják számon Lizi szülinapját.

– De én rád gondolok, Lizi! – folytatta Lukevszky asszony a világ legtermészetesebb hangján.

– Szerintem hipnózis alatt áll – osztotta meg Lizi Tinkával legújabb gondolatát. – Lehet, hogy egy olyan kísérlet folyik, amiben azt vizsgálják, hogy a hipnotizált emberek mitől térnek magukhoz. Ha meglát, biztosan sikítógörcsöt kap!

Tinka csak fél füllel hallotta Lizi fejtegetéseit. Eszébe jutott, hogy honnan tudhatnak a szomszédok Lizi szülinapjáról. Ő maga árulta el nekik. Amikor a szülinapi ajándékkal megérkezett a házukhoz, Lukevszky asszonnyal találkozott a kertkapunál, és a következőt mondta: Ez Lizinek, a testvéremnek a szülinapi ajándéka.

De ennek ellenére nem értette, hogy a szomszédok miért akarnak bármit is ajándékozni

Lizinek. Az egyiptomi piramisok építése óta ez volt a világ legnagyobb rejtélye.

– Férjike, hozd az ajándékot! – parancsolta a szomszédasszony a szokásos éles hangján.

Az asszony mellett most Lukevszky úr is feltűnt, aki fejének kopaszságát egy bozontos parókával próbálta álcázni. Még az sem zavarta, hogy a vendéghaj egy kifordított madárfészekhez hasonlított. A szomszéd engedelmesen odaadta feleségének a világoskék szalaggal átkötött dobozkát, Lukevszky asszony pedig a kerítés egyik hézagán keresztül Lizi felé nyújtotta az ajándékot.

A lányok arra gondoltak, hogy a szomszédasszony vagy egy egész üveg mézet belapátolt reggelire, vagy cukros vízben fürdött meg. De az is lehet, hogy balzsamban zuhanyozott, ami – a reklámok szerint – mindent pihe-puhává tesz.

– Boldog, boldog, boldog születésnapot! – trillázta Lukevszky asszony magas hangján.

Lizi nem nyúlt rögtön a csomagért, de a szomszédasszony olyan kitartóan tartotta, hogy Lizi végül habozva kinyújtotta a karját. Olyan óvatosan vette el az ajándékot, mintha egy harapós kiskutya lenne benne.

– A füled érjen bokáig! – viccelődött a szomszédasszony.

Miután Lizi megfogta a csomagot, a szomszédok visszavonultak a házukba.

Tinka ekkor egy csattanást hallott a bokor mögül. Lehet, hogy Lukevszky asszony lekevert egyet a férjikéjének?

Ekkorra Lizi már nagyon kíváncsi lett. A fejével intett Tinkának, hogy menjenek be a házba. Most rögtön meg akarta nézni, hogy mi van a csomagban.

Anni

A boszorkányház előszobájának hosszú polcain különféle formájú és nagyságú kristályok sorakoztak. A kristályok megtörték a négyszögletű ablakon beáramló nap fényét, és gyönyörű, színes fénypontokat varázsoltak az előszoba falaira.

A két lány lábához ekkor egy szőrös cicatest dörgölőzött, aztán a láthatatlan kandúr szemrehányó, követelőző nyivákolásba kezdett.

– Szia, Cosimó! – köszöntötte Tinka a cicát, akit a lányok a házzal együtt örököltek. Cosimó egyébként nagyon szerette a tejet, és az utóbbi időben igencsak kikerekedett az állandó habzsolástól.

De most még várnia kellett a tejadagjára. Lizi berobogott a süppedős szőnyegekkel teli nappaliba, és olyan lendülettel vágta magát hasra a kényelmes kanapén, hogy csak úgy nyikorogtak a régi rugók. Aztán gyorsan letépte az ajándékról

a masnit és a csomagolópapírt, és kíváncsian föléje hajolt.

– Mondd már, mi az? – kérdezte Tinka, akit majd szétvetett a kíváncsiság.

Lizi egy lapos, mentazöld mp3-lejátszót húzott elő a dobozból, a készülékhez két fülhallgató volt hozzáerősítve. Ebbe a lejátszóba legalább ezer dalt lehetett beprogramozni, és bárhol, bármikor hallgatni lehetett őket. A két lány eltátotta a száját. Az osztályukban mindenki ilyet akart, de eddig csak két lánynak és három fiúnak sikerült rábeszélnie a szüleit a vásárlásra.

– Ezt te varázsoltad? – nézett Lizi bizalmatlanul Tinkára.

– Én? Mikor? Miért? Hogyan? – tiltakozott Tinka, és még a kezét is felemelte, hogy mutassa az ártatlanságát.

– A Lukevszky házaspár ma tényleg balzsamban zuhanyozott – vonta le Lizi a következtetést, majd a fülébe nyomta az egyik kis fülhallgatót, és elkezdte nyomkodni a készülék gombjait. – Olyan ajándékot adtak, mintha ők lennének a nagyszüleim, a nénikéim és a bácsikáim egyszerre.

– Miért ajándékoztak a Lukevszkyék ilyen drága dolgot? – kérdezte Tinka a mutatóujjával

az orrát ütögetve, miközben fel-alá sétált a nappaliban.

– Mindegy! –hárította el Lizi Tinka kételkedését. – Lehet, hogy rossz a lelkiismeretük. Mindig csak idegesítettek minket. Végül is mindenkivel megeshet, hogy belecsap a megvilágosodás.

Lizi és Tinka a délelőttöt varázskönyvek lapozgatásával töltötték. Cosimó egy egész üveg tejet kapott, melyet a lányok a konyha falán lévő nyílásból varázsoltak elő. Ebből a nyílásból – mint egy fridzsiderből – állandóan hideg levegő áramlott ki. A lányoknak csak a nyílás elé kellett állniuk, gondolniuk kellett valami finomra, és a kívánt étel azonnal megjelent a lyukban. Tinka áfonya-, szamóca- és szederdzsemmel megkent olvasztott sajtot varázsolt ebédre, Lizi pedig spagettit választott magának, melynek tésztáját – a nagy naphoz illően – egyesével eregette be kitátott szájába.

Minden olyan volt, mint régen. Tinka már annak is örült, hogy Lizi egyszer Duci Jucinak nevezte. Igaz, ki nem állhatta ezt a nevet, de legalább Lizi a régi volt.

Röviddel délután két óra után a fából faragott keselyű jelezte, hogy látogatók érkeznek. Tinka

a keselyűrikácsolásra riadt fel délutáni álmából, Lizi viszont már kint volt a kertben, ahol türelmetlenül várta a szülők érkezését.

– Két tésztafej áll a kapu előtt, és még valaki, akinek sok-sok szünet van a fogai között! – rikácsolta a keselyű, és izgatottságában csapkodott a szárnyával.

A leírás tökéletesen ráillett a látogatókra. A kapu előtt Gréta és Borisz állt szélesen vigyorogva, közöttük pedig Dávid figyelt tátott szájjal úgy, hogy láthatóvá vált hiányos fogsora.

– Nem zárjátok be? – csodálkozott Gréta, amikor a lányok a kertkapun át kiléptek az utcára.

A kertkapu erre sértődötten olyan hangot adott ki magából, mintha valaki háromszor elfordította volna benne a kulcsot.

– Hogy lehet ez? Hiszen a kapun nincs is kulcslyuk! – kérdezte most Borisz, és figyelmesebben megvizsgálta a kaput. Lizi erre két kézzel nekidőlt apja hátának, és az autó irányába taszigálta őt.

– Ez egy nagyon régi konstrukció, és még mindig működik. Egy Izébizé nevű francia férfi találta ki. Ez volt az első automata ajtó.

– Nagyon érdekes... És hogy hívják a feltalálót? – érdeklődött Borisz. – Egy ilyen ritka modellt nem kellene inkább a múzeumban kiállítani?

Tinka hátranyúlva észrevétlenül, de erősen tartotta a kaput, mely már fenyegetőn remegni kezdett. Nagyon kellemetlenül tudott viselkedni, ha úgy érezte, hogy lebecsülik, vagy hogy valaki szórakozik vele.

A lányok végül megkönnyebbülten lélegeztek fel, amikor beültek az autóba, és bekötötték magukat.

– A kertkapu fenyeget minket! – jelentette ki Dávid éles hangocskáján.

Dávid nem hazudott. A kapu egyik deszkája tényleg elszabadult, idegesen fészkelődött, és meglendült az autó felé.

– A mi kis Dávidunknak túl élénk a fantáziája! – kiáltott fel Tinka, nehogy a szülők gyanút fogjanak.

– Induljunk már, különben szétrobbanok a kíváncsiságtól, aztán úgy kell majd összeszednetek a darabjaim! – követelte Lizi.

Borisz rálépett a gázpedálra, és az autó elindult. Közben a faléc levált a kapuról, és az autó felé süvített, kis híján eltalálva azt.

– Kiszakadt egy deszka a kapuból, és így süvített! – jelentette ki Dávid, és közben a kezével mutatta a deszka útját.

Tinka és Lizi boldogan nevettek fel, hálásak

voltak azért, hogy a felnőttek sosem hiszik el, amit a gyerekek mondanak nekik.

Dávid erre duzzogva karba tette a kezét, és mérgesen leszegte az állát.

A kisbusz lassan maga mögött hagyta a várost, és rátért egy huplis mellékútra. Lizi nagyon izgatott volt, a szíve olyan gyorsan dobogott, hogy majd kiugrott a helyéből. Aztán az egyik út menti táblán meglátott egy hatalmas lópatkót, ami mellett a következő felirat állt.

GÓLYAFÉSZEK LOVASUDVAR

Tinka szintén látta ezt a feliratot, és erősen elgondolkozott azon, hogy miért akar Borisz és Gréta éppen ide jönni. Lizi eddig minden olyan lányt kigúnyolt, akik lelkesedtek a lovakért: poénkodott a lovakat ábrázoló posztereiken és a lovakról szóló könyveiken. A lovaglás legalább annyira izgatta, mint hogy borsószemeket fessen pirosra. Tinka ráadásul kislány kora óta allergiás volt a lovakra. Régen egyszer az igazi apja elvitte lovagolni, és miután felült egy lóra, azonnal prüszkölni és köhögni kezdett. Később még piros foltok is megjelentek az arcán és a karján.

Az út egy kis erdőn vezetett keresztül, majd

egy tágas parkolóban végződött. A parkoló mögött alacsony, zöld ablakkeretes faház emelkedett, jobb oldalon pedig egy pajta állt.

Ahogy kiszálltak, Tinka orrát rögtön megcsapta a ló- és a szénaszag. Félősen lehúzta a pulcsija ujját, úgy, hogy még a kézfeje se látszódjon ki. Már attól libabőrös lett, hogy meghallotta a lovak nyerítését az istállók felől. Remélte, hogy ettől a hangtól még nem ütköznek ki a piros foltok a bőrén.

Lizi ezzel szemben csípőre tette a kezét, hátravetette a fejét, és jólesőn szippantott egyet a levegőből.

– Juhéj! – kurjantotta, és szétvetett lábbal megindult az istállók felé. Úgy lépkedett, akár egy igazi cowboy.

– Lizi, várjál! – kiáltotta utána Borisz.

Gréta közben erősen tartotta Dávid kezecskéjét, nehogy a kisfiú nekiiramodjon és a lovak patája alatt kössön ki.

Lizi kelletlenül megállt.

A házból ekkor egy farmerba és piros-fehér kockás ingbe öltözött fiatal nő lépett ki.

– Helló, talpkoptató gyalogosok! – köszöntötte a családot, és letrappolt a lépcsőn.

Olyan erősen ütötte a falépcsőhöz a csizmá-

ját, mintha szögeket akart volna velük beütni a deszkákba. Cowboykalapja, melyet egy zsinórral kötött össze, a hátát verdeste. Miközben közeledett feléjük, háromszor is füttyentett, és az ujjaival felborzolta rövid haját.

Tinka felhúzott szemöldökkel vizsgálta a fiatal nőt. Ha ezt a frizurát egy fodrász vágta, akkor attól a fodrásztól rögtön el kellene venni az iparűzési engedélyét. Vagy lehet, hogy szegény nőnek valaki véletlenül fűnyíróval átment a fején, miközben a fűben feküdt?

– Ön Annamária? – kérdezte Borisz, mikor a nő hatalmas erővel megrázta a kezét.

– Hívjanak csak Anninak, mindenki így nevez! – jelentette ki a nő.

Az Anni nevet angolosan ejtette ki, az A betűt, inkább E-nek ejtve, és hosszan elnyújtva: EEEEnni. Barátian megveregette Borisz vállát, amitől Borisz egy kissé előretántorodott. Grétának jobbról és balról egy puszit nyomott az arcára, Dávidnak pedig viccesen megcsavarta az orrát úgy, hogy az roppant egy nagyot.

– Kit üdvözölhetek a lórajongók táborában? – kérdezte Anni, Tinka és Lizi között jártatva a tekintetét.

– Azt hiszem, még gyorsan mondanom kell

valamit – jelentkezett szóra Borisz, olyan félénken, mint egy elsős kisfiú az iskolában.

Anni erre újra vállon veregette Boriszt, akinek most a térde kezdett rogyadozni. Aztán ismét füttyentett egy nagyot.

– Hú, hogy tud fütyülni! – lelkesedett Dávid, és rögtön megpróbálta utánozni Annit.

– Beszélj csak talpkoptató gyalogos! – bátorította Anni Boriszt.

Borisz félénken Lizi mellé lépett.

– Kedves Lizi! – kezdte, de Anni a szavába vágott.

– Csak röviden! Semmi fellengzősség. Itt lovagolni szoktak, nem pedig szövegelni – kacsintott rá Lizire, és fülig ért a szája, úgy vigyorgott. Lizi valahogy tetszett neki.

Borisz most már olyan tempóban folytatta a beszédét, mintha az ördög lenne a nyomában.

– Boldog szülinapot! – hadarta. – Egy lovat kívántál magadnak...

Ez a kijelentés teljesen fejbe kólintotta Tinkát. Miért nem mondott erről semmit a barátnője?

– ...és a ló mindjárt itt lesz. Egy olyan ló, akivel törődnöd kell majd. És természetesen lovaglóórákat is kapsz hozzá. A többit majd Anni elmeséli neked. Isten éltessen sokáig! – fejezte be Borisz.

– Isten éltessen!... – csatlakozott Boriszhoz Gréta is, de aztán Anni egy mozdulattal beléfojtotta a szót. Mély, dörmögő hangon egy cowboydalt kezdett énekelni.

Ha leesel,
Csak ugorj fel.
Ha rossz a kedved,
Csak legyints egyet.
Hisz tiéd a boldogság,
Ha röpülsz egy szép lovacskán.
Tudom, hogy rögtön megnő a kedved,
Ha csak annyit mondok: pattanj nyeregbe!

Anni elégedetten végigjártatta a tekintetét az egybegyűlteken, és az övénél fogva rántott egyet foltos nadrágján.

Tinkát ez a mozdulat mosolygásra késztette. Saját kis pocakja Anniéhoz képest olyan apró volt, mint egy hangya egy megtermett hátaslóhoz képest.

– És most bemutatom neked Döncit! – jelentette ki Anni, és szétvetett lábán lépdelve eltűnt az istállóban.

Lizi izgatottan várt, és odaadón figyelte az istálló ajtaját, melyen keresztül Anni valószínűleg

mindjárt kivezeti a lovat. Úgy csillogott a szeme, mint Dávid tekintete, amikor meglátta a feldíszített karácsonyfát.

Tinka viszont egészen magába roskadt. Úgy érezte, hogy Lizi és közé egy vastag fal nőtt ki a földből.

Egy Dönci nevű paci

Lizi lassan végigjártatta tekintetét a ló fekete patáin, vörösesbarna szőrén és fekete orrlyukán. A paci fejét oldalra billentve nézett Lizire, és nagy, fekete szemében némi félelem tükröződött.

Dönci szépen megtermett ló volt. Megrázta hosszú sörényét, melynek egy része a homlokába lógott, mire Lizi megállapította, hogy a ló egy kicsit hasonlít Istire. Dönci végül felemelte a fejét, és megeresztett egy hosszú, jókedvű nyerítést.

Tinka a biztonság kedvéért még a kapucniját is feltette a fejére, és úgy felhúzta a cipzárt, hogy csak a szeme látszott ki a kabátból. Az anyagon keresztül vett levegőt, nehogy véletlenül beszippantson egy lószőrszálat. Legszívesebben azonnal beült volna az autóba, de ezzel biztosan

megbántotta volna Lizit. Nagyon jól ismerte már a barátnőjét.

– Szeretnéd tartani a lovad? – nyújtotta Anni kedvesen Lizi felé a kantárt.

Lizi egy kicsit habozva közelített a lóhoz, egyik kezével megfogta a kantárt, a másikkal pedig végigsimított Dönci meleg nyakán. Érezte, ahogy a keze alatt megfeszülnek az izmok, és a ló felé fordítja a fejét. Dönci, mintha üdvözölni akarná, az arcához nyomta puha orrát.

– Már látom, hogy elválaszthatatlanok lesztek! – dünnyögte elégedetten Anni, és megpaskolta a paci hátsó felét. – Mától kezdve háromszor egy héten itt a helyed. Csutakolás, patatisztítás, istállótakarítás, etetés és sétáltatás. Aztán egy óra lovaglás, és ha egy hét múlva még simán tudsz ülni a fenekeden, akkor valamit elhibáztam.

Lizi erre olyan mérgesen nézett Annira, hogy Anni hangos hahotában tört ki, vastag combját csapkodva.

– Egy sebes fenék azt mutatja, hogy igazi lovas vagy – fűzte hozzá Anni magyarázatképpen.

Lizi nem érezte túl barátságosnak sem a lovat, sem pedig a háziasszonyt.

– Menj csak egy kört vele, te kis nebáncsvirág.

Dönci nagyon hízelgő, ezért ne csodálkozz, ha esetleg megnyalna vagy megpuszilna – vihogott tovább Anni, majd mikor látta, hogy Lizi ijedten hátrahőköl, ismét nevetésben tört ki. – Te aztán mindent komolyan veszel!

Anni most Boriszhoz fordult, és egy jó nagyot csapott a hátára.

– Mi ketten pedig megbeszéljük, hogy mi mindenre lesz szükség, rendben?

– Óh, igen – válaszolta Borisz.

Ahogy mentek a ház felé, úgy nézett ki, mintha Anni a gallérjánál fogva húzná magával az egyáltalán nem pehely súlyú Boriszt. Gréta rögtön elindult utánuk, mert nem akarta férjét egyedül hagyni ezzel a nőnemű King Konggal. Dávid szófogadón, sőt lelkesen követte őket. Ennek az volt az oka, hogy Anni fütyülőművészete teljesen elvarázsolta a kisfiút.

Tinka még mindig mozdulatlanul állt a kisbusz mellett, Lizi pedig olyan erősen szorította a kantárt, mintha attól félne, hogy Dönci elrepül.

Ekkor patadobogás hallatszott, majd három ló ügetett el Tinka mellett. Szegény Tinka már szinte érezni vélte, ahogy az egész teste viszketni kezd, és kiütésekkel lesz teli.

Lizi kezdő lovas létére azonnal felismerte,

hogy az udvarba visszatérő három ló sokkal elegánsabb és mutatósabb, mint az ő pacija.

A lovakról három lány szállt le. Mindhárman szűk lovaglónadrágban, fekete lovaglócsizmában, és kötött pulóverben voltak.

– Te vagy az új istállólány? – kérdezte az egyik, akinek az arca olyan szeplős volt, mint egy pulykatojás.

– Olyan szó nincs, hogy istállólány, csak istállófiú létezik – oktatta ki a másik lány, aki a legközelebb állt Lizihez. Ez a lány nemcsak vékony volt, hanem legalább egy fejjel nagyobbra is nőtt, mint a többiek. És ráadásul még az orrát is nagyon magasan hordta.

A harmadik lány inkább duci volt. Ő volt az egyetlen, aki odament Lizihez, hogy üdvözölje.

– Szia, Paula vagyok! – mutatkozott be.

Lizi egy kicsit kelletlenül nyújtott kezet. Paula viszont olyan lelkesedéssel rázta meg Lizi kezét, mintha ki akarná tépni a helyéből. Aztán a többiekre mutatott.

– Ő Riki, és mellette, az a kisebb lány a húga, Franci.

– Franciskának hívnak, és nem Francinak! – tiltakozott a kislány.

– Én Lizi vagyok – mutatkozott be Lizi, majd a ló felé fordult. – Ő pedig Dönci.

– Azt hiszed, hogy nem ismerjük? – nézett Riki sajnálkozva Lizire. Már egy örökkévalóság óta ott áll az istállóban. Eddig még senkit sem találtak, aki törődne ezzel az igáslóval.

Lizi erre mérgesen hunyorított felé, a haja pedig égnek állt dühében.

– Ne nevezd Döncit igáslónak, te hajas fogpiszkáló!

Riki erre csak megvonta a vállát, és elindult az istálló felé.

– Apu már többször is elmondta, hogy itt túl kevés kékvérű ló van – mondta elmenőben. – Már biztosan istállót váltottunk volna, ha ez a hely nem lenne ilyen közel az udvarházunkhoz.

– Pontosan így van! Érezd jól magad Döncivel! Szegény azt sem tudja, mi fán terem a lovaglás.

A ló mintha megértette volna, hogy miket beszélnek róla, és prüszkölve lehajtotta a fejét. Még Tinka is látta, hogy milyen szomorú lett a szeme.

– Ez a két csaj mindig ilyen – súgta oda Paula Lizinek vigasztalón, és a mutatóujjával megütögette a homlokát. – Mint két hercegnő. De azért ők is bűzlenek, ha belelépnek a lócitromba.

Paula nevetett egyet a saját viccén, majd ő is az istálló felé vette az irányt. Franci még egyszer odaszólt Lizinek.

– Tudsz egyáltalán lovagolni, vagy csak egy talpkoptató gyalogos vagy? – próbálta Anni hangját utánozni, de ez nem nagyon sikerült neki.

– Tudok lovagolni! – füllentette Lizi vigyorogva.

– Vagy úgy! És tudod egyáltalán, hogy hol van a ló eleje és hol van a hátulja? – kérdezte Franci vihogva. Nagyon viccesnek találta ezt a kérdést.

Lizi kihívón csípőre tette a kezét.

– Ha felülök a lóra, úgy fogtok csodálkozni, hogy még a kismadár is berepül a szátokba!

– Mutasd meg! – jelentette ki Franci, miközben Lizi kéztartását utánozva ő is csípőre tette a kezét.

– Óh, ma nincs kedvem!

– Hazudós, hazudós! – kántálta Franci. Jóval idősebb volt, mint Dávid, de ez a viselkedésén nem nagyon látszott.

Tinka erre megsajnálta a testvérét. Lizi nem érdemelte meg ezeknek a felfuvalkodott lányoknak a gúnyolódását. Igaz, Tinka sem értette pontosan, hogy Lizi miért akar most hirtelen lovagolni, de nem tűrhette, hogy megbántsák a test-

vérét. Összeszorított ököllel kilépett az autó mögül, és odakiáltotta Lizinek.

– Gyerünk, Lizi, mutasd meg ezeknek a gebelovasoknak, hogy mit tudsz!

Lizi megfordult, és vadul grimaszolni kezdett Tinka felé.

– Csak ne szerénykedj! Látniuk kell, hogy milyen jól tudsz lovagolni!

– Fogd be a szád! – szisszegte Lizi.

Tinka erre feltűnés nélkül kidugta az ujjait a kabátujjából, és már készítette is őket boszorkánytapsra.

Közben Riki is kilépett az istállóból, és csatlakozott a kis húgához.

– Igazad van, ő az istállólány – jegyezte meg lekezelően, állával Lizi felé bökve.

Lizi arcjátékával mutatta Tinkának, hogy most ne varázsoljon. De Tinka meg akarta mutatni ezeknek a fellengzős lányoknak.

A két boszorkánybarátnőnek még nem volt megengedett, hogy saját maguk számára varázsoljanak. Ugyanígy az iskolában feladott leckét sem varázsolhatták a fejükbe, és másoknak sem varázsolhattak rossz dolgokat. Ha valakinek például egy pattanást varázsoltak az orrára, akkor az a pattanás a saját orrukon jelent meg.

De egy barátnak vagy egy barátnőnek varázsolhattak valamilyen tudást. Igaz, hogy ezek a varázslatok csak rövid ideig tartottak, de ez most Tinkát egyáltalán nem zavarta.

Lizi a nyeregben

– Itt minden jöttment azt állíthatja magáról, hogy tud lovagolni! – sóhajtotta elgyötörten Riki. – Legjobb lenne, ha apu megvenné az egész lovardát, és kihajítaná innen ezeket az egyszerű népeket!

– Anni úgyis annyi pénzzel tartozik neki! – fűzte hozzá Franci okoskodón. – Ha nem tud fizetni, akkor így is, úgy is repül.

– Honnan tudod? – nézett le Riki a testvérére érdeklődve.

– Kihallgattam őket, amikor múlt héten Anni eljött apuhoz, és leültek tárgyalni. Anni kékvérű disznónak nevezte aput, apu pedig szerencsétlen balfácánnak Annit.

A két testvér lassan megindult Lizi felé, aki még mindig ott állt, Döncit kantáron tartva.

– Vidd be az istállóba, és csutakold le! Akkor legalább valami hasznod is vesszük! – magyaráz-

ta Riki, és levette a lovaglósisakját, ami alól leomlott hullámos, hosszú, sötétszőke haja.

Tinkának most már elege lett.

– Potentisszima maxima! – suttogta, miközben Lizit nézte félig lehunyt szemhéja mögül.

Aztán megismételte a varázsigét, de most Döncire irányítva a tekintetét. Ezután még egyszer elmondta a mondatot, majd boszorkánytapsolt, de nem egyszer, hanem mindjárt négyszer. A boszorkánykönyvek szerint egy dupla boszorkánytaps bőven elegendő, de Tinka most biztosra akart menni: Lizit világbajnok lovassá akarta varázsolni, hogy ezeknek a kis libáknak leessen az álluk, legalább a térdükig.

A varázslat rögtön hatott. Lizi úgy rázkódott meg, mintha áram futott volna keresztül a testén. Dönci is megremegett az orrától egészen a farka hegyéig, majd felvetette a fejét, és nyerített egyet. A nyerítése tele volt büszkeséggel és jókedvvel.

– Gyere, menjünk! – mondta Franci a nővérének. – Megőszülünk, mire ez itt végre felnyergeli a lovát.

Lizi hanyagul hozzátámasztotta a vállát Dönci széles mellkasának. Megszűnt közöttük minden távolságtartás. Ők ketten most már

olyanok voltak, mintha világéletükben cimborák lettek volna.

– Nyereg? Mit nekem nyereg! – horkant fel Lizi megvetően. – Én nyereg nélkül is megülöm a lovat!

Most már Paula is kijött az istállóból, és letörölte az izzadságcseppeket a homlokáról.

– Hé, te tényleg nyereg nélkül akarsz lovagolni? – kérdezte. – Ez kemény! Szerintetek nem?

Riki és Franci nem válaszolt, egyetlen vékony csíkká szorították össze a szájukat.

– Még a kantárra sincs szükségem! – mondta Lizi, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

– De nyereg és kantár nélkül csak az igazi cowboyok és a műlovarnők tudnak lovagolni! – álmélkodott Paula. Eszébe sem jutott kételkedni Lizi szavaiban.

Lizi hanyagul odagyalogolt egy padhoz, ami az istálló mellett állt. Dönci úgy követte őt mint egy kutyus a gazdáját. Lizi felugrott a padra, két kézzel megragadta Dönci sörényét, és jobb lábát átvetette a paci széles hátán. Ezt a mozdulatot olyan könnyedén hajtotta végre, mintha mindennap legalább százszor elismételte volna. Dönci hátán ülve a lábával egy kicsit

megnyomta a ló hasát, jelezve a pacinak, hogy elindulhat.

A ló egyik lábát hetykén a másik elé helyezte, és ment egy kört Lizivel az udvaron.

Riki és Franci hallgatása a lehető legszebb zene volt Tinka fülének. A két testvér kissé előrehajolva, tágra nyílt szemekkel állt ott. Franci volt az első, aki képes volt megszólalni.

– Semmi különleges nincs abban, ha lépésben megy az ember. Ezt bárki meg tudja csinálni – jelentette ki.

Olyan volt, mintha bőven elég lett volna annyi, hogy Lizi elküldje a megfelelő gondolatokat Döncinek. A paci rögtön felgyorsította a lépteit, majd galoppozni kezdett, és elrobogott a ház és az istálló között, ki a mezőre.

A két testvérnek leesett az álla annyira, hogy a nyitott szájukon keresztül le lehetett látni a torkukon.

De Tinka öröme és lelkesedése sajnos csak rövid ideig tartott. Hirtelen eszébe jutott, hogy ezeket képességeket csak varázsolta Lizinek és Döncinek, és hogy az egész most már nem fog sokáig tartani. És mi lesz, ha galoppozás közben már meg is szűnik a varázslat, és Lizi leesik a lóról?

Tinkának szörnyű gondolatok futottak át a fején.

Paula elismerően bólintott.

– Lányok, ettől a Lizitől van mit tanulnunk! – mondta, és csettintett a nyelvével.

Lizi nem tért vissza. Sem darabokban, sem egészben. Úgy lovagolt a lemenő nap árnyékában mint egy öreg cowboy egy westernfilmben, majd eltűnt a prérik, jobban mondva a mezők végtelenjében.

Tinka most még idegesebb lett, mint előző nap a sztárvetélkedőn. De mivel nem akarta elszalasztani a pillanatot, amikor Lizi visszatér, nem robogott el a vécé irányába. A szíve vadul kalapálni kezdett, és teljesen megizzadt. A gond úgy nyomta a vállát mint egy nagyobbacska elefántbébi.

– A levegőt mélyen leszívni a gyomorba! – parancsolta magának Tinka.

A tévében látott egy tudósítást a félelemről és arról, hogyan lehet a leghatásosabban leküzdeni. Nagyon fontos szerepet játszott benne a hosszú, mély be- vagy kilégzés. Erre már nem emlékezett pontosan. Megpróbált hosszan belélegezni, míg úgy nem érezte magát, mint egy hőlégballon, majd benn tartotta a levegőt, és várt.

Ekkor Riki ránézett.

Tinka érezte, hogy a lány nem az arcába néz. Követte a tekintetét, és rájött, hogy Riki a pocakját bámulja. Ahogy lenézett, ő maga is megijedt: a hasa úgy dudorodott ki, mintha egy medicinlabdát nyelt volna le. Aztán sziszegve kiengedte a száján a levegőt. A félelemszakértő valahogy úgy mondta, hogy: Ügyeljen arra, hogy a levegőt mindig megszakítás nélkül engedje ki.

Tinka követte a tanácsot, addig fújta ki magából a levegőt, míg már semmi sem maradt benne. Most úgy érezte magát, mint egy csomag vákumszívott mogyoró. Ha az ember ollóval levágja a zacskó tetejét, akkor az megkönnyebbült sóhajtással felszusszan.

A szakértő mintha azt is tanácsolta volna, hogy maradjon sokáig így, kilélegezve. Vagy mégsem?

Tinka így, teljesen levegő nélkül nagyon vékonynak nézett ki. Még vékonyabbnak, mint Riki. Tehát addig maradt ebben az állapotban, míg nem érezte, hogy minden tagja így kiált fel: levegőt! Nem, nem, gondolta Tinka, nem hagyhatja, hogy ez a Riki úgy nézzen rá, mintha ő, Tinka, egy vízilóbébi lenne!

– Lehet, hogy részeg? – húzta el a száját Franci.

Most már elég legyen! Az egyik testvér Tinka kis pocakját gúnyolja, a másik pedig ittasnak tartja. De honnan vették egyáltalán ezt az ötletet?

Tinka csak most vette észre, hogy imbolyog. Az istálló hajóként ringott előtte, és ettől úgy érezte magát, mint aki tengeribeteg.

A tengeribeteg Tinka

– Lélegeztessük! És adjunk neki szívmasszázst is! – hallott Tinka egy éles hangot, mintha valaki egy hosszú, sötét alagút végéből kiáltott volna felé.

– Anni! Segíts! Gyorsan! – hallatszott most egy másik, nagyon izgatott hang.

Tinka lassan kinyitotta a szemét. Úgy emelkedett fel a szemhéja, mint két sötétítőroló, amit szépen lassan felhúznak. Közvetlenül az arca mellett Riki arca lebegett, fölötte, a távolban pedig Franci elmosódott arca látszott.

– Nem kell szájból szájba lélegeztetni! Magához tért! – kiáltotta Franci, mint az orvosok a kórházas sorozatokban, amikor valamilyen vészhelyzet áll elő.

Riki megkönnyebbülten felugrott a magasba, olyan lendülettel, mintha hatalmas rugók lennének a talpán.

– Pfuj! – szaladt ki Tinka száján, mikor rájött, hogy milyen sorstól menekült meg.

Tinka a kék eget látta maga fölött, melyen hőlégballonként úsztak a különféle arcok. Köztük volt Pauláé is, aki még mindig Anni után kiabált.

Ekkor Tinka, aki a kocsi mellett feküdt kinyúlva, látta, hogy Borisz és Gréta arca is beúszik a fölötte lévő arcok közé. Borisz fölé térdelt, kitapintotta a pulzusát, és a homlokára tette a kezét.

– Tinka, Tinka, mi történt veled? – aggódott mostohaapja.

– Egyszerűen elájult – adta hírül Franci olyan lelkesen, mintha egy kisebbfajta szenzációt jelentene be. – Úgy vágódott el mint egy fadarab. De szerencsére jól ki van párnázva, és biztos nem ütötte meg magát.

Ezért a megjegyzésért Tinka legszívesebben kopasz fejet varázsolt volna Francinak. Aztán szerencsére még időben észbe kapott, és rájött, hogy az ilyen varázslás szigorúan tilos.

– Figyelj, Anni, el fogom mondani apunak, hogy te mindig a legrosszabb lovakat adod nekünk! – jelentette ki Riki szemrehányón.

– Valami baj van a fejeddel? – kérdezte Anni, miközben csámcsogva rágta a rágógumiját. – Tudod jól, hogy a legjobb lovaimon lovagoltok.

– Nem, mert Dönci a legjobb lovad. Épp most láttam a saját két szememmel. Hazudtál nekünk!

Gréta Tinka fölé hajolt, és segített neki egy kicsit felegyenesedni.

– Kicsikém, hogyan történhetett ez?

Tinkának eszébe jutott, hogy visszatartotta a levegőt. Valószínűleg túl jól sikerült a félelemgátló légzőgyakorlat.

– És hol van Lizi? – nyújtogatta Gréta a nyakát a mező felé.

– Ez az új csaj nyereg és kantár nélkül tud lovagolni! – bukott ki Rikiből, és a lovaglósapkáját odavágta Anni csizmája elé. – Ezt sosem tanítottad meg nekünk. Megmondom apunak, hogy ezentúl abba az istállóba akarok járni, ahol ez a lány tanult lovagolni.

– Én is! Én is! Te pedig tönkre fogsz menni! – utánozta Franci a nővérét vékonyka hangján.

Anni elgondolkodva nézett egyik lányról a másikra.

– A két lány Liziről beszél? – kérdezte Gréta a beálló csendben. – Nem hiszem... Vagy mégis?

Paula lehajolt, a kezét a térdére támasztotta, és lassan bólintott egyet.

Borisz némán kinyitotta, majd becsukta a szá-

ját. Úgy tátogott mint egy pisztráng a hegyi patakban.

– Ti ketten... – mutatott Anni Francira és Rikire – ...lassan az idegeimre mentek! Micsoda elkényeztetett, pöffeszkedő papagájok vagytok!

A két testvér felháborodottan kapkodott levegő után, és már tiltakoztak volna, de Anni felemelte a kezét, és ezzel beléjük fojtotta a szót.

– A papagájt visszavonom! – emelte föl az állát a lovásznő. – Szegény papagájok nem érdemlik meg, hogy hozzájuk hasonlítsalak benneteket. Inkább azt mondom, hogy olyanok vagytok, mint a legmesszebbre bűzlő két lovaglócsizmám.

Ekkor egy autó fordult be nagy lendülettel a parkolóba, és lefékezett. Egy férfi szállt ki belőle és anélkül, hogy a motort leállította volna, közelebb jött a társasághoz.

– Apu, apu! – kiáltotta egyszerre Riki és Franci. Odafutottak a férfihoz, kézen fogták, és odavonszolták Annihoz.

A férfi Borisz ellentéte volt: magas, vékony, sportos és olyan barnára sült, mint aki éppen most tért vissza egy háromhetes nyaralásból a Karib-szigetekről. A hátára lazán egy világossárga pulcsit vetett, rövid, barna hajában pedig egy

olyan napszemüveg figyelt, melyről lerítt, hogy megfizethetetlenül drága.

– Mi történt? – kérdezte hűvösen a lányokat.

A két lány izgatottan elmesélte, hogy Anni mennyire megbántotta őket.

– Azt a lovaglómestert szeretnénk, aki azt a Lizit is tanította! Ő biztosan sokkal jobb, mint Anni! – nyafogott a két testvér.

– Az önök lányáról van szó? – kérdezte a magas férfi, lenézve Boriszra és Grétára, akik még mindig Tinkát istápolták.

– Hát, úgy tűnik – állt fel most Borisz, és letörölte a kezét a nadrágjába, hogy tiszta kézzel tudjon kezet fogni a férfival. De a férfi nem tett olyan mozdulatot, mint aki kezet akar rázni Borisszal.

– Hol tanult a lányuk lovagolni? – kérdezte rögtön a tárgyra térve.

– Lizi nem tanult lovagolni.

– Uff! Akkor egy őstehetség! De jó neki! – lelkesedett Paula, majd elismerően füttyentett egyet. Aztán megdörzsölte a lovaglástól fájó hátsó felét.

– Meg kell venned Döncit! – követelte Riki. – Ő az egyetlen használható ló itt.

Tinka legszívesebben felpofozta volna magát,

amiért varázsolt. Úgy tűnik, ennek a varázslatnak súlyos következményei lesznek.

Ekkor egyenletes patadobogás hallatszott az udvar felől. Tinka Gréta segítségével felegyenesedett. A világ még mindig úgy forgott körülötte, mintha három menetet ment volna a körhintán.

Lizi egyenes háttal közeledett, kihúzva magát, kantáron vezetve Döncit. A paci engedelmesen, álmos tekintettel gyalogolt mellette, és már semmi sem látszott rajta abból a tüzes természetből, ami tíz perccel ezelőtt még a sajátja volt.

Tinka rögtön észrevette, hogy Lizi egy kicsit sántít, de ezt még véletlenül sem mutatta volna. Helyette erőltetett mosolyra húzta a száját, de így is látszott rajta, hogy fájdalmasan összeszorítja a fogát.

– A két talpkoptató gyalogos visszatért – vigyorgott körbe Lizi, és megsimogatta Dönci sörényét.

– Csak megjátssza magát! – tette csípőre a kezét Franci. – Úgy csinál, mintha nem tudna lovagolni, nehogy megvegyük a lovat!

– Vedd meg apu! Vedd meg Döncit! – nyaggatta ismét Riki az apját. – Milliókat ér! Komolyan!

A magas férfi szúrós pillantásával azonnal a lányába fojtotta a szót.

– Ne verd fel az árát! – súgta oda Rikinek, majd lenéző arccal Anni felé fordult. – Boldog lehet, ha valaki egyáltalán fizet valamit ezért a lóért!

Anni erre nem talált szavakat, pedig az ilyesmi csak minden harminc évben fordul elő nála. Hogy időt nyerjen, füttyentett egy hatalmasat. Dávid szeme lelkesen csillant fel, mikor meghallotta Anni dobhártyaszaggató füttyentését.

– Cserébe a lóért elengedem az adósságait – javasolta az apa úgy, mintha ezzel hatalmas kegyet gyakorolna.

Anni szétvetett lábbal odagyalogolt Dönci-hez, és megsimogatta a paci füle tövét.

– Hallod, öreg fiú? Mintha csoda történt volna.

Dönci Anni arcához nyomta a fejét, és most olyanok voltak, mint egy szerelmespár. Aztán a lovásznő Riki és Franci felé fordult, és úgy mutatott rájuk, mintha egy varázspálca lenne a kezében.

– Nem semmi, amit összehordotok, de mindegy. Dönci nálam marad. Egészen addig, míg fel nem megy az örök vadászmezőkre, de az még nagyon sokára lesz.

– Akarom őt! – dobbantott Riki dühösen a lábával.

– Én is! – utánozta Franci a nővérét.

– Neeeeeem! – hajolt előre most Anni, majd lassan, de határozottan csóválni kezdte a fejét.

A két lány sértődötten összeszorította a száját.

Az apjuk odafordult Annihoz, és küldött felé egy lekicsinylő pillantást.

– Kedves Annamária – mondta olyan hidegen, amilyen hidegkék volt a szeme. – Akkor legjobb lesz, ha elbúcsúzik a farmtól és a lovaktól. Holnap ügyvédhez fordulok, és követelni fogom a tartozását. A lovardát nemsokára el fogják árverezni.

A lányok rögtön ott termettek apjuk mellett, és győzedelmes pillantással néztek Annira. Aztán odamentek az autóhoz, melynek még mindig járt a motorja.

– A lovat, akiért annyira odavagytok, szinte ajándékba megkapjuk majd! – mondta a magas férfi a lányainak.

Miután elmentek, a többiek nehéz szívvel álltak körbe Annit. Senki sem tudta, hogy mit mondjon. Végül Paula szólalt meg.

– Most hazamegyek, és kitépem azokat a lapokat az emlékkönyvemből, ahova ezek ketten

rajzoltak. Aztán kitörlöm a telefonomból a telefonszámukat is.

Anni Dönci nyakának vetette a homlokát. Látszott rajta, hogy a könnyeivel küszködik.

Mi a csuda bajod van?

Hazafelé nagy volt a csend a Schnabel–Meierbeer család autójában.

– Ühüm... – köszörülte meg a torkát Borisz. – Mégis mi történt? Én egy szót sem értek az egészből. El tudná valaki magyarázni, mi volt ez?

Borisz a visszapillantó tükörben hátranézett Lizire és Tinkára. Tinka közvetlenül Borisz mögött ült, Lizi viszont egy sorral hátrább foglalt helyet. A két lány egész úton egy szót sem szólt egymáshoz.

– Minden... minden a két csajszi felvágós szövege miatt történt – makogta Tinka, és bízott abban, hogy Borisz megelégszik ennyivel.

Tőle nem is jött több kérdés, viszont Grétától annál inkább. Anyjuk csak kérdezett és kérdezett, méghozzá olyan stílusban, mint egy ügyvédnő egy komoly tárgyaláson.

Tinkának gőze nem volt arról, hogy mit vála-

szoljon. És azt is tudta, hogy Lizitől hiába vár segítséget.

Ekkor megszólalt Borisz mobiltelefonja, ami összegyűrődött dzsekijének a zsebébe volt betuszkolva. Gréta gyorsan előhalászta a készüléket.

– Doktor Schnabel–Meierbeer telefonja – szólt bele Gréta hivatalosan, mintha ő lenne Borisz új asszisztense.

Borisz mindig elérhető volt a betegei számára, és Gréta arra gondolt, hogy biztosan most is közülük telefonál valaki. Egy ideig csöndben hallgatta a telefonálót, aztán felkiáltott.

– Micsoda???

Gréta hangja olyan kétségbeesetten csengett, hogy Borisz megijedt, és rálépett a fékre. Mindenki előrelendült, de a biztonsági övek szerencsére megtartották őket, és nem történt semmi bajuk.

– Még nem vitték be őket? – kérdezte Gréta olyan idegesen, amilyennek Tinka ritkán hallotta őt. – Rögtön ott leszünk!

Mikor Gréta lenyomta a telefont, remegett a keze. Minden erejét össze kellett szednie, hogy nyugodtan tudjon beszélni.

– Frankot és Istit letartóztatta a rendőrség. A sétálóutcán zenéltek, és pénzt gyűjtöttek.

– Jó üzlet! – szólalt meg Lizi, hosszú szünet után először.

Tinka megkönnyebbült, hogy hallotta boszorkánybarátnője hangját.

– Hogy érted ezt? – kérdezte szívélyesen, és hátrafordult hozzá.

– Jó üzlet. Valószínűleg mindenki fizetett, csak hogy ezek ketten abbahagyják a zenélést – mondta, de nem nézett Tinkára, hanem inkább kibámult az ablakon.

A szülők ezt egyáltalán nem találták viccesnek.

– Kiteszünk benneteket a házatoknál, aztán megyünk a rendőrségre. Ma nektek kell vigyázni Dávidra – döntötte el Gréta olyan határozottan, hogy minden ellenállás hiábavaló lett volna.

A lányok tehát kiszálltak a kisbuszból a Kristály utca 77.-nél. Tinka kioldotta a gyerekülés biztonsági övét, és ki akarta venni Dávidot.

– Menj innen! Én egy Meierbeer vagyok, és nem szeretem a Schnabeleket – jelentette ki Dávid felfuvalkodottan.

– Tessék? – kérdezte Tinka. Azt hitte, hogy rosszul hall.

Dávid kiugrott az autóból, és odanyomako-

dott Lizihez, aki édestestvére volt. Engedelmesen megfogta a kezét, pedig utálta, ha bárki is kézen fogva vezeti.

Tinka rögtön arra gyanakodott, hogy Lizi keze van a dologban.

Borisz és Gréta észre sem vette a jelenetet. Ők most túlságosan el voltak foglalva a két fiúval.

– Lapítsátok őket palacsintává, és meg van oldva a probléma – tanácsolta Lizi a szülőknek, de csak egy szúrós pillantást kapott cserébe.

Amint Lizi becsukta a hátsó ajtót, Borisz már gázt is adott.

Tinka egyre gyengébbnek és erőtlenebbnek érezte magát. Ő csak jót akart Lizinek, Lizi viszont olyan mérges lett rá, mint még soha előtte. Tinka érezte, hogy a köztük lévő láthatatlan fal mellé még egy hatalmas árok is került, méghozzá olyan mély, hogy ha beledobnának egy követ, az legalább egy percig esne lefelé.

A szomszéd kert kapujánál Lukevszky asszony állt, és úgy integetett a lányoknak, mintha régi barátnők lennének.

– Itt jönnek a kedves szomszédaink! – trillázta lelkesen, mézesmázos hangon. – És hogy tetszett a mi kis ajándékunk?

Lizi úgy rázkódott meg, mint akit rajtakaptak valamin.

– Klassz darab! – válaszolta. – Köszönöm szépen.

– Jó szórakozást hozzá. Tudod, ezt mindenhová magaddal viheted... – magyarázta a szomszédasszony, majd Dávidra esett a pillantása, aki gyanakodva, vizslató tekintettel nézett vissza rá. Lukevszky asszony erre kisietett a járdára, és kitárta a karját. – Ő a ti öcsikétek?

– Nem, az aranyhalunk – válaszolta Lizi szemtelenül.

Lukevszky asszony hitetlenkedve nézett rá.

– Csak vicceltem! – vigyorgott Lizi erőltetetten.

– Szereti ez a kis vitéz a fagylaltot?

Tinka egy pillanatra úgy érezte, hogy a gonosz boszorkánnyal van dolga a Jancsi és Juliskából.

Dávid most komolyan ránézett az előtte guggoló nőre.

– Dávidnak hívnak, szeretem a fagyit, és szexi vagyok.

A szomszédasszonynak erre elállt a szava. De aztán éles hangon felkacagott, és legyintett egyet a kezével.

– Milyen kedves ez a kisfiú! Akárcsak az egész család. Eljönnél Frida nénihez és Miki bácsihoz fagyizni?

Dávid még a családját is letagadta volna egy finom kis fagyiért.

– Szexi a fagyi?

Erre újra felhangzott a szomszédasszony trillázó kacagása.

– Csokifagyink van. De azt nem tudom, hogy szexi-e vagy sem? – remegtette meg Lukevszky asszony a szempilláit, majd kinyújtott kézzel Lizi felé fordult. – Ugye átjöhet a kislegény? Majd én visszaviszem hozzátok.

– Csak a saját felelősségére. Remélem, biztosítva van a lakásuk – jelentette ki Lizi, majd útjára bocsátotta Dávidot, aki már be is gyalogolt a Lukevszky házaspár kertjébe. Mikor a szomszédasszony is elindult a ház felé, Lizi még utánakiáltott. – Rakjanak el minden kulcsot, mert Dávid előszeretettel süllyeszti el őket a vécébe.

– Ez az egész nem tetszik nekem! – csóválta a fejét Tinka.

– És azt ugye már meg sem kérdezed, hogy nekem mi tetszik és mi nem? – fordult felé Lizi.

Tinka örült, hogy végre megtudhatja, hogy mi

a baja boszorkánybarátnőjének, ezért gyorsan feltette a kérdést.

– No, akkor ki vele! Mi nem tetszik neked?

– Semmi! – vágta Lizi Tinka szemébe, majd felhúzott orral elindult a kertkapu felé.

Általában elég volt néhány kedves gondolat, és a kertkapu azon nyomban kinyílt. De Lizi fejében most nem voltak kedves gondolatok, ezért a kapu sem akart kinyílni előtte. Lizi végül vállal nekiszaladt, mire a kapu egy ijedt csattanás kíséretében kitárult.

Tinka fejében egymást kergették a gondolatok. Egyrészt szerette volna Lizi arcába vágni, hogy mennyire idegesítő és nehézfejű, másrészt viszont nagyon vágyott arra, hogy kibéküljenek.

Lizi csípős beszólásai feleannyira sem bántották, mint amikor felhúzta az orrát, és tudomást sem vett róla.

– Mélyen belélegezni a gyomorba! – parancsolta magának Tinka.

Most fütyült arra, hogy mennyire látszik ducinak: a pocakját teleszívta levegővel, és úgy nézett ki, mintha lenyelt volna egy termetes luftballont. Aztán sziszegve kiengedte a levegőt, és elindult Lizi után, hogy kiadja magából a mérgét.

A rémálomba illő szörnyeteg

– Lizi? – kérdezte Tinka.

Tinka a boszorkányház előszobájában állt, és kutatva nézett körül. Végigjártatta a tekintetét a nappalin és a konyhán, majd a szűk lépcsőn át az emeletre is felnézett. De Lizinek híre-hamva nem volt.

– Lizi????

Ekkor a könyvtárszoba ajtaja becsapódott, méghozzá olyan erővel, hogy az ajtófélfa mellett leesett a vakolat. Tinka odament az ajtóhoz, nagy levegőt vett, és a kilincs után nyúlt. Aztán egy ijedt kiáltással visszarántotta a kezét.

A kilincs ugyanis tekeregni kezdett.

Tinka alig hitt a szemének. Csak egyetlen olyan állat létezett, amitől mindig pánikba esett, és ez a kígyó volt. Mindegy, hogy milyen kígyó. Pompázhatott akár a legszebb színekben, Tinka

rá sem bírt nézni. Lizi ezt tudta jól, és pontosan ezért varázsolta a kilincset élő, tekergő kígyóvá, aki a nyelvét nyújtogatta Tinka felé.

– Nyisd ki! – követelte mérgesen Tinka.

A könyvtárszobából olyan hang szűrődött ki, mintha valaki könyveket lapozgatna. Aztán halk dünnyögés hallatszott bentről. Lizi tehát varázsolt. De mit?

Tinka körül nem változott semmi. Lehet, hogy Lizi ki akarta magát varázsolni a szobából? De az is lehet, hogy éppen odavarázsolt valamit. Tinka tovább fülelt, és hallotta a régi pergamenek zizegését. Az egyik könyv felkiáltott, mert véletlenül leeshetett a földre, egy másik pedig csaholó hangokat adott ki magából, mintha meg akarná harapni Lizit. Lizi varázsigéi egyre hangosabbak lettek, és Tinka ki tudott venni egy-két szót. A szavak mérgesek voltak, mintha Lizi valami rosszat varázsolt volna. Mi üthetett belé?

– Kérlek, gyere ki! – suttogta Tinka, inkább csak magának.

Hiszen Lizi úgysem hallgat rá soha. És különben is, lehet, hogy már a barátságuknak is vége. Tinka semmit sem értett ebből az egészből.

– Légyszi, ne varázsolj semmi rosszat! – kiál-

totta aztán aggódva. – Tudod, hogy az csak téged fog eltalálni!

És ekkor kinyílt az ajtó, ugyanakkora lendülettel, mint amilyennel az imént becsapódott. Tinka egy zihálló szörnyeteggel találta magát szemben, akinek csak a méregzöld dzsekije és a sötétkék nadrágja emlékeztetett az egykori Lizire. Ettől eltekintve az egész jelenség olyan volt, mintha egy megelevenedett rémálomból lépett volna elő. Minden együtt volt rajta, amitől Tinka a legjobban félt: az arca tele volt pattanással, az orrán egy fekete szemölcs éktelenkedett, a füle szétállt, és a fejéről csak egy-két szőke hajtincs lógott le. A két első foga között hatalmas szünet volt, az álla pedig úgy előreállt, mint egy hegyes fogas. A nyaka annyira rövid volt, mintha a feje közvetlenül a testéből nőtt volna ki. Iksz lábakon állt, és a keze olyan nagy és lapos volt, mint az árokásó munkások lapátjai.

A szörnyeteg minden egyes lélegzetvételnél megremegett.

Tinka ekkor rájött, hogy mi történt Lizivel. Boszorkánybarátnője megpróbált minden olyan dolgot rávarázsolni, amit Tinka a legjobban utált, és amitől a leginkább tartott. De ezek a go-

nosz átkok és varázslatok visszaszálltak rá, akárcsak egy bumeráng, és őt magát találták el.

Tinkának most az ijedtség dacára nevetni támadt kedve. Aztán visszafogta magát, mert nem akarta megkockáztatni, hogy ez a szörnyeteg itt előtte robbanjon szét a dühtől.

Tinka együtt érző ember volt, ezért oda akart menni Lizihez, és vigasztalón a vállára akarta tenni a kezét.

– El a mancsokkal! – hangzott egy rekedt hang a féloldalasan álló, vastag szájból.

Tinka lefordította magának, hogy Lizi azt akarja, hogy hagyja békén. Erre aztán nagyon mérges lett, és a szemébe könnyek gyűltek.

– Most már aztán elég! – bukott ki belőle. – Te vagy a legjobb barátnő, akit csak kívánhatok magamnak. Mindennap örülök neki, hogy a testvéred vagyok, és senkivel sem osztanám meg szívesebben ezt a házat. De most olyan vagy, mint egy csapat mérges pávián! Magadban tartod a dolgokat, forrsz belülről, és túlcsordul benned a düh! Semmi rosszat nem követtem el ellened, és ma is csak segíteni akartam, de sajnos félresikerült a dolog. Bocsánat. Ha akarod levetem magam a földre, és taposs csak meg nyugodtan!

Tinkának nagyon megtetszett ez a teátrális ötlet, és meg is valósította: ledobta magát az előszoba szőnyegére, és szétvetette a kezét és a lábát. Kicsit úgy nézett ki, mint egy kiterített jegesmedvebőr a kandalló előtt.

Erre aztán néma csend borult az előszobára. Aztán halk kaparászás hallatszott. Az ajtó mellett ülő, fából faragott keselyű vakarta meg a fejét a szárnya csücskével, majd reszelősen vihogni kezdett. És a következő vihogás már a könyvtárszoba felől jött.

Lehetséges lenne? Tinka remélni sem merte, hogy ez megtörténhet. Felemelte a fejét, és maga fölött meglátta a rémálomba illő szörnyeteg Lizit, ahogy rázza a nevetés.

Tinka ekkor visszatette a fejét a földre, és azon izgult, hogy Lizi nevetése nehogy abbamaradjon.

– Lépj csak rám nyugodtan! – sóhajtotta.

Lizi ekkor lehajolt, és felhúzta magára a dzsekijének a kapucniját.

– Te is – mondta Tinkának. Tinka zavartan ránézett, mire Lizi elmagyarázta a dolgot. – Én is pontosan ezt gondolom rólad. Csak a páviánt helyettesítsd be giccsparádéval.

– Ezt most magyarázd el! – állt fel Tinka egy

kicsit zavartan, és ránézett a totálmegváltozott Lizire.

Nem tudta biztosan, hogy vajon tényleg minden rendben van-e, de nem bírta tovább. Gyorsan odalépett Lizihez, és szorosan átölelte a testvérét.

És Lizi hagyta magát.

Lizi bánata

A lányok felmentek a hálószobába. Szerették ezt a helyet, mert itt minden olyan varázslatos volt.

A szoba ferde falain háromszög alakú ablakok nyíltak. Az egyik fal mellett világossárga függönyös baldachinos ágy állt. Az ágynemű bordó huzatán különféle nagyságú, aranyszínű csillagok fénylettek. Az ággyal szemben egy régimódi rekamié terült el, melynek csak az egyik oldalán volt karfája. A karfa puha anyaggal volt bevonva, úgyhogy az ember nyugodtan lehajthatta rá a fejét. A rekamiét sötétkék bársony borította, melyen sok apró ezüstpont csillogott, akár a csillagok az éjszakában. A bútor készítője a rekamié falábaiból kerek, nagy szemű baglyokat faragott ki.

A tetőtér falainak és plafonjának ugyanolyan

színe volt, mint az esti égnek. Az egyetlen felhő, ami végigúszott az égen, visszatükrözte a lemenő nap vöröses színét.

Az egyik fal mellett egy fiókos szekrény magasodott, ami olyan vaskos volt, akár egy szumobirkózó. Vele szemben, a szoba másik sarkában egy szekrény állt, mely olyan keménykötésűnek tűnt, akár az angol királyi palota őre.

A lányok levetették magukat az ágyra, a fejüket pedig a kényelmes párnáknak támasztották. Aztán csak felnéztek az égre, és csendben figyelték, ahogy elszállnak felettük a felhők.

A gonosz varázslatoknak volt egy jó oldaluk is: nem tartottak sokáig. Lizi pár tincs haja lassan visszaváltozott fekete lobbonccá, és vidáman kunkorodott az arca körül.

– Mondj valamit! – kérte Tinka.

– Majd ha fagy! – válaszolta durcásan Lizi.

De aztán csak-csak előjött belőle, hogy mi bántja.

– Te mindent tudsz. Te vagy a tanárok kedvence. Amit csak a fejedbe veszel, az mind remekül sikerül – magyarázta Tinkának, és utánozni kezdte Reingard tanárnő lelkes hanglejtését. – Ah, a mi csodás Tinkánk! Mihez is kezdenénk nélküle? Legjobb lenne, ha mindnyájan

lehúznánk magunkat a vécében, mint Dávid a kulcsokat.

– De... – hebegte Tinka értetlenül. – De én nem azért csinálom ezt, hogy téged bosszantsalak vele.

Lizi arcáról közben úgy tűntek el a pattanások, ahogy a szappanbuborékok pukkannak szét.

– Na, és? Attól még nem lesz jobb a helyzet. Mindig csak azt hallom, hogy Tinka így, meg Tinka úgy! Mindegy, hogy mit teszel, mindenki üdvrivalgásban tör ki, mintha legalábbis valamilyen sztár lennél. Mindig te vagy a legjobb, én meg csak a vadóc Lizi vagyok, aki mindig valami zűrt csinál.

Tinkának kedve lett volna visszabeszélni, de tudta, hogy semmi értelme nem lenne. Néha jobb, ha csendben marad az ember.

– Tegnap azt kívántam, bárcsak felejtenéd el a szöveget, vagy hogy énekelj olyan hamisan, hogy a zsűritagoknak szétrepedjen a dobhártyájuk. Vagy hogy hasadjon szét a nadrágod az előadás közepén.

Tinka elképzelte ezeket a szörnyűségeket, és még így utólag is a hideg futkározott a hátán. Nem tudta volna elviselni, ha ilyesmi történik vele.

– Nagyon mérges voltam magamra, hogy ezt gondoltam rólad – folytatta Lizi összeszorított fogakkal. Mikor oldalra fordult, Tinka látta, hogyan szívódik fel az orráról a szemölcs. – Aztán arra gondoltam, hogy lovagolni biztosan sohasem fogsz. Hiszen már attól is tüsszögni kezdesz, ha csak rágondolsz egy lóra.

Tinka ekkor tényleg tüsszögött egy hatalmasat, mintha Lizi szavait akarná igazolni.

– Ezért döntöttem el, hogy lovagolni fogok. Én is szeretnék magamnak valamit, ami csak az enyém, és amiben én vagyok a legjobb. És tényleg meg akarok tanulni lovagolni, és nincs hozzá szükségem a te varázslataidra. Világos?

Tinka ekkor mélyen felsóhajtott. Még sosem gondolkozott el igazán azon, hogy mi játszódhat le Liziben. Legfeljebb érezte, hogy valami nincs rendben.

– És most mi lesz? – kérdezte halkan Tinka.

Lizi nyújtózott egyet, és tenyerével az ég felé nyúlt, mintha rajzolni akarna a felhők közé.

– Most a lovaglást is nyugodtan elfelejthetem. Hála a varázslásodnak, Anni tönkre fog menni. Ezt tényleg jól elintézted.

– Nem szándékosan tettem – védekezett rögtön Tinka.

A két lány ismét csendben feküdt az ágyon. A felhők időközben eltűntek, és egyre sötétebb lett az ég. Lizi arca most már teljesen visszaváltozott, és egy nyikorgó hang kíséretében a lába is kiegyenesedett.

– Dávid! – jutott Tinka eszébe. – Még mindig ott van a szomszédoknál!

Lizi izgatottan könyökölt fel.

– Dávid ott van Lukevszkyéknál, és mi nem hallunk semmit? Máskor Lukevszky asszony már attól is a falra mászik, ha az árnyékunk rávetődik a kertjére.

– Valami itt bűzlik nekem! – kezdett Tinka gyanakodni.

Lizi kiugrott az ágyból, és megindult a fürdőszoba felé. Az strasszkövekkel kirakott tükör a kagyló alakú mosdótál fölött lógott. Lizi megvizsgálta az arcát és a haját: már csak a füle állt el, de azt gyorsan elrejtette bodros haja mögé.

– Oké-zsoké! – mondott áldást megjelenésére, majd odakiáltott Tinkának. – Gyere, nézzük meg, mi a helyzet odaát!

Tinka vidáman legördült az ágyról, és odaintett Lizinek.

– A múlt héten találtam egy varázsigét, ami láthatatlanná tesz. Kipróbáljuk?

Lizi persze rögtön beleegyezett. Ez igazán izgalmasan hangzott!

Tinka egy ideig a mutatóujjával ütögette a homlokát, de aztán eszébe jutott a varázsige. Gyorsan elmondta Lizinek, majd mindketten nekikészültek a boszorkánytapsnak.

– Diszperátusz tutusz szubitusz – suttogták a lányok, majd összeérintették a kisujjaikat és a hüvelykujjaikat.

Mikor újra egymásra néztek, már semmit sem láttak a másikból. Ott, ahol eddig a testük volt, most csak átlátszó, fehéres köd gomolygott.

– Azt hiszem, túl gyenge volt a boszorkánytaps – állapította meg Tinka szakértőn.

A két lány megismételte a varázsigét, majd még egyszer, erősebben boszorkánytapsoltak, és most már tényleg semmi sem látszott belőlük. Egyáltalán nem látták egymást, csak egymás hangját hallották.

Ezután az egyik-helyről-a-másikra varázslást vetették be. Pontosan elképzelték a Lukevszky házaspár teraszát, és az ott álló, ízléstelen hintaágyat a zöld-barna csíkos kispárnákkal. Aztán ismét boszorkánytapsoltak egyet.

Szél csapott az arcukba, és susogott a fülük mellett a levegő, mintha biciklivel száguldaná-

nak lefelé egy lejtőn. Fél másodperc sem telt bele, máris ott álltak a szomszédok teraszán.

Lizi és Tinka benéztek a terasz magas ablakain, és a nappaliban meglátták Dávidot.

Lizi ott helyben igazat adott Tinkának. Itt tényleg bűzlik valami. És ez nincs összefüggésben azzal, hogy Dávid szívesen és hangosan eregeti ki a hátsó felén a felesleges gázokat.

A Lukevszky házaspár titka

A kis Dávid egy mustársárga karosszékben terpeszkedett, a nyakában egy partedli lógott, a térdén pedig egy nagy tál csokifagyi feküdt, amit lelkesen lapátolt magába. Az arca már olyan volt, mintha egy csokoládéból készült szépségmaszkot kent volna magára. De a csoki nem csak az arcát maszatolta össze, jutott belőle a karosszékre és a szőnyegre is. És ez mintha egyáltalán nem zavarta volna Lukevszky asszonyt.

– Úgy térdel Dávid előtt, mintha az öcsénk valamilyen bálvány lenne – állapította meg Tinka hitetlenkedve.

Lukevszky asszony tényleg Dávid előtt térdelt, és kesernyés, mézesmázos mosollyal magyarázott valamit a kisfiúnak. A csukott teraszajtón keresztül nem lehetett hallani, hogy mit mond.

Lukevszky úr viselkedése is felettébb furcsa volt. A hifitorony mellett kuporgott, a fején egy fülhallgató volt, az egyik kezével pedig a fülhallgatón lévő nagy gombot tekergette. Az orrából egy mérősáv lógott ki, melyet gyakran használtak a régi adó-vevő készülékeknél, és a meghosszabbított orra miatt úgy nézett ki, mint egy megöregedett Pinocchio. Mintha egy rádióállomást keresett volna. Annyira elmerült ebben a tevékenységben, hogy még a nyelve hegyét is kidugta az ajka között.

A lányok a szomszédok nappalijában lévő virágos burájú állólámpára koncentráltak, és egyszerűen odavarázsolták magukat a lámpa mellé.

– Huzat van, férjikém! – kényeskedett Lukevszky asszony a tőle megszokott éles hangon.

A férje nem hallotta felesége panaszát, mivel rajta volt a fejhallgató. Lukevszky asszony erre megismételte a mondatot, de most háromszor olyan hangosan, és egy oktávval magasabban.

– Szívecském, ne zavarj! – pirított rá Lukevszky úr a feleségére, és levette az egyik füléről a fülhallgatót. – Egy jobb sávot kell keresnem.

Dávid vidáman beleejtette a kanalat abba a barna, levesszerű valamibe, amivé a csokifagyi

változott. A kanál kifröcskölte a csokoládélevet, egyenesen Lukevszky asszony szemébe és arcába. A csokoládétól kiszeplősödött szomszédaszszonyon látszott, hogy legszívesebben kiröpítené a kisfiút az ablakon, de mégis nyugalmat erőltetett magára, és kedveskedve Dávidhoz fordult.

– És most mesélj csak tovább, édesem – fuvolázta magas hangon. – Mesélj a nővéreidről, az anyukádról, az apukádról és a bátyáidról.

– Tinka egy kilencvenkilenc pontos sztár! – adta hírül Dávid büszkén, de Lukevszky asszony egyáltalán nem erre volt kíváncsi.

– Olyan szívesen hallanék a titkaikról – folytatta a szomszédnő erőltetett nyugalommal. – Biztosan csinálnak olyan dolgokat, amiket nem szeretsz.

Dávid mindentudón rábólintott. Tinka már készenlétbe helyezte a kezét, hogy szükség esetén befogja Dávid száját. A láthatatlan keze csak nem lesz feltűnő.

– Gyerünk, beszélj csak! – követelte Lukevszky asszony, mintha valamilyen piszkos pletykára lenne éhes.

– Tinka nem visel melltartót!

Erre aztán Tinka arcába futott a vér, és már attól tartott, hogy a piros foltok nem maradnak

láthatatlanok. Azért nem viselt melltartót, mert nem volt miért. Pedig négy másik lány az osztályukból már indokoltan viselte ezt a ruhadarabot.

Lukevszky asszony csalódottan fújta ki a levegőt hosszúra nőtt orrából.

– Biztos van még valami! – erősködött.

– Lizi egyszer beleharapott Isti hátsó felébe! – adta hírül Dávid sugárzó arccal.

Lizi már csak attól dühös lett, ha rágondolt erre az esetre. Pontosan emlékezett mindenre: Isti viszketőport szórt a kedvenc kalapjába, ő pedig bosszúból betört a fürdőszobába, és jól beleharapott a zuhany alatt álló Isti hátsó felébe. Isti fájdalma semmi volt ahhoz képest, amennyire szégyellte magát amiatt, hogy Lizi pucéran látta. Az eset után egy hétig állandóan elvörösödött, amikor ránézett Lizire.

– Szívecském! – mondta Lukevszky úr. – Most már nem hallom őket. De arra megesküdnék, hogy az előbb fekete mágiáról és boszorkányságról beszélgettek. Biztosan sötét szertartásokat végeznek, és az ördög jelenik meg nekik éjszakánként.

Dávid most kiejtette a kezéből a kanalat, és az ujjaival kis szarvacskákat mutatott.

– Egy kis ördög vagyok, beee! – nyújtotta ki a nyelvét a kisfiú. Közben leszegte a fejét, és megpróbált olyan csúnyán nézni, amennyire csak tudott.

Lizinek és Tinkának ebben a pillanatban leesett, hogy miért olyan kedves velük a Lukevszky házaspár. Ki akarták lesni a lányok titkát. És ehhez nem csak Dávidot használták fel. A lejátszóba, amit Lizinek ajándékoztak, egy lehallgatókészüléket építettek be, így Lukevszky úr egyszerűen kihallgatta, hogy miről beszélnek a lányok szomszéd házban.

A láthatatlan Lizi megcibálta Tinka kabátujját.

– Gyerünk ki az utcára! – súgta oda neki alig hallhatón.

A lányok boszorkánytapsoltak egyet, és már kint is álltak a hűvös, esti levegőben. Nedves föld tavaszi illata csapta meg az orrukat, ami kellemes felüdülést jelentett a Lukevszky házaspár molyirtó szagú nappalija után. Körülnéztek az utcán, majd mikor látták, hogy senki sem jön, gyorsan láthatóvá varázsolták magukat.

– Először elhozzuk Dávidot, aztán... – mondta Lizi, és fenyegetőn lengetni kezdte ökölbe szorított kezét a szomszéd ház felé.

Tinka benyomta a kaputelefon gombját.

– Igen? – hallatszott a szomszédasszony hangja.

– Szeretnénk elvinni a kis testvérünket, mert lassan haza kell mennünk – magyarázta Tinka udvariasan.

Beletelt egy kis időbe, mire a hosszú puska Lukevszky asszony és a kis Dávid feltűntek a kertben. A szomszédasszony arcán még mindig ott virítottak az elkent csokipacák, és barna pöttyök tarkították elefántcsontszínű, magasan záródó blúzát és szürke szoknyáját is. Dávid ruhája ezzel szemben a partedli alatt teljesen tiszta maradt.

– A mi Dávidunk biztosan nagyon jól viselkedett – fogadta őket Tinka egy sokatmondó pillantással. – Nem igaz, kis öcskös?

Lukevszky asszony erre olyan képet vágott, mintha egy slukkra megivott volna egy liter mustárral ízesített ecetet.

– További jó szórakozást a walkmanhez! – mondta Lizinek búcsúzásképpen.

– Ezentúl éjjel-nappal magamnál fogom hordani. Sehova sem indulok el nélküle – magyarázta Lizi megjátszott lelkesedéssel.

Lukevszky asszony élénken rábólintott, és átadta nekik Dávidot.

A lányok még el sem érték a kertkaput, mikor Borisz autója kanyarodott be az utcába. A hátsó ülésen Frank és Isti ült lehajtott fejjel. Gréta lehúzta az ablakot, és szólt a lányoknak, hogy szálljanak be.

– Vigyétek magatokkal Dávidot, mi majd később jövünk! – mondta Tinka az anyjának, majd betette Dávidot a gyerekülésbe, és gondosan bekötötte. – Lehet, hogy szüksége lesz egy kis kamillateára. A kedves szomszédaink ugyanis teletömték csokifagyival.

Gréta erre halkan felnyögött. Nem volt kedve hozzá, hogy még egy gyomorfájós estét töltsön el Dáviddal.

A lányok visszamentek a boszorkányházba, és megálltak a nappaliban lévő kanapé előtt, ahol a walkman feküdt.

Lizi rákacsintott Tinkára.

– Mondd csak, te is láttad azokat a képeket a tévében? – kérdezte testvérétől.

Tinka kérdőn oldalra billentette a fejét. Miről beszél Lizi? Lizi viszont hevesen bólogatott a fejével, így jelezve, hogy Tinkának egyszerűen csak igent kell mondania a kérdésre.

– Óh... igen.

– Tudod, a bankrablók fényképeit mutatták,

akik pénteken kirabolták a főtéren elhelyezkedő bankot.

– Igen! – vágta rá Tinka, aki még mindig nem tudta, hogy mire akar kilyukadni a testvére.

– És nem tűnt fel neked a hasonlóság?

Tinka arca erre olyan lett, mint egy hatalmas kérdőjel.

– A bankrablók nejlonharisnyát húztak a fejükre. Az egyik magas és vékony volt, a másik pedig kicsi és köpcös. Akárcsak a Lukevszkyék. Fogadni mernék, hogy a szomszédaink voltak azok.

Tinka erre mindkét kezét a szájára tapasztotta, nehogy elnevesse magát. Elképzelte Lukevszky asszony férjikéjét, ahogy az adó-vevő készüléken át lehallgatja, amit mondanak, és majdnem szétpukkadt a visszatartott nevetéstől.

– Drága ajándékot vesznek nekünk, Dávidot pedig teletömik csokifagyival! – folytatta Lizi komoly hangon. – Ebből is látszik, hirtelen mennyi sok pénzük lett. Szerintem a kertjükbe ásták el a zsákmányt.

Most már Tinka is beszállt a játékba.

– Jaj, Lizi, nagyon veszélyes szomszédaink vannak! – kiáltotta félős hangon. – Lehet, hogy a maffia tagjai. Vagy az is lehet, hogy ahhoz a

bűnszövetkezethez tartoznak, akik már más bankokat is kiraboltak.

– Ki kell hívnunk a rendőrséget! – javasolta Lizi.

– Ezek a szomszédok mindig is gyanúsak voltak nekem – tett rá Tinka még egy lapáttal. – Lukevszky asszony úgy néz ki mint egy vérbeli gengszter. A férjében pedig van valami, amitől mindig a hideg futkároz a hátamon.

– A többi szomszéd is említette már – helyeselt Lizi lelkesen. – Az összes. Az utcában az a hír járja róluk, hogy megátalkodott gazemberek.

– Ki tudja, hogy már mi mindent rejtettek el a pincéjükben? Sőt az is lehet, hogy titkos pénznyomdát üzemeltetnek ott.

A két lány hamar belejött a játékba, és egymás szavába vágva ecsetelték a Lukevszky házaspár sötét üzelmeit. Csak akkor hagyták abba a beszélgetést, mikor egy hangos kiáltást hallottak a szomszéd ház felől. Lukevszky asszony teljesen kijött a sodrából, és olyan hangerővel üvöltözött, amitől megremegtek az utcában lévő házak ablakai.

– Ez mind a te hibád, férjike! Mert mindig azt a fekete kabátot hordod! A jó hírünk, a mi legendás jó hírünk romokban van! Teljesen kikészül-

tek az idegeim. Mi lesz, ha még a rendőrség is megjelenik nálunk?

Lizi ekkor az ajtó elé állt, és szirénázást varázsolt az utcába.

– Meneküljünk! – nyöszörögte Lukevszky asszony.

– De szívecském, hiszen nem vagyunk bankrablók! – jelentette ki ártatlanul a férjikéje.

– De mindenki annak tart minket! És ha tényleg el van rejtve a zsákmány a kertünkben, akkor a rács mögött fogjuk végezni – sopánkodott Lukevszky asszony, és úgy elkezdett bőgni, akár egy kisgyerek.

Lizi már emelte a kezét egy újabb boszorkánytapsra, de Tinka megállította.

– Legyen kegyes, nemes bosszúálló hölgy! – idézte testvérének a Három testőr című film egyik mondatát.

Lizi egy kicsit csalódottan húzta el a száját. Annyira szívesen varázsolt volna a szomszéd kertbe egy pénzzel teli koffert. Hiszen ez egy jó varázslat lett volna, nem igaz?

Hát, jobb, hogy Lizi végül lemondott a varázslásról. Az ilyen varázslatok ugyanis sokszor visszafelé sülnek el.

Lizi, az őstehetség

Másnap volt Lizi szülinapja, és ez a nap igencsak különleges nap volt. Előző este Gréta még sütött egy répatortát, mert tudta, hogy ez Lizi kedvenc édessége. Kis tortagyertyákat viszont nem talált hozzá, ezért egyszerűen összeszedte a házban fellelhető összes gyertyát. Végül a tortán és a torta mellett ott sorakoztak a karácsonyfagyertyák, az úszógyertyák, a tavalyi adventi koszorú félig leégett gyertyái, és két templomi gyertya, melyek közül az egyiken még kereszt is volt.

Borisz elég rosszul érezte magát, mivel a félresikerült lovaglóórákon kívül semmi más ajándékkal nem készült Lizi születésnapjára. Zavartan emlegetett még egy kívánságot és még egy további meglepetést, de látszott rajta, hogy menynyire kellemetlen neki a dolog.

A szülinapi ebéd után Frank és Isti úgy ültek az asztalnál mint két mintagyerek. Frank még a

napszemüvegét és a fejhallgatóját is levette, pedig ezek nélkül ritkán mutatkozott családi körben. De most mindent megtett volna azért, hogy kibékítse a szüleit.

Dávid még mindig rosszul volt a mértéktelen csokifagyi-zabálástól, Tivadar pedig nagyokat ásított, mert állítólag egész éjszaka tanult. Lizi viszont hallotta, hogy milyen hangok szűrődtek ki bátyja szobájából, és ezek a beszédfoszlányok inkább szerelmes sugdolózáshoz hasonlítottak, mintsem tanuláshoz. Tivadar valószínűleg egész éjszaka a legújabb szerelmével telefonált.

– Tojjon a pulyka minden jót! – húzta meg Tivadar jó erősen Lizi fülét.

Gréta sürgette Lizit, hogy most már fújja el a gyertyákat, mert a melegben lassan olvadozni kezdett a csokimáz. Lizi felemelkedett az asztaltól, teleszívta a tüdejét levegővel, és egy szuszra elfújta a gyertyákat. Mindenki lelkesen tapsolt körülötte.

– Gyorsan kívánj valamit, de ne mondd ki! – emlékeztette Gréta Lizit erre a régi szokásra.

Lizi összeszorította a szemét, és szinte látszott, ahogy felvillan a fejében a kívánság. Ezután vidáman nevetve huppant vissza a székére.

– Mehetek ma lovagolni? – kérdezte a szüleit,

miután mohón beleharapott egy nagy szelet tortába.

– Ööö... igen. Szeretnél?

– Még jó. Hiszen ez volt a szülinapi ajándékom.

– Izé... még fel kell hívnom Annit – hebegte Borisz.

Gyorsan átment a ház hátsó részében kialakított orvosi rendelőbe, majd néhány perc múlva visszatért.

– Anni készen áll az első lovaglóórádra – jelentette örömteli arccal.

– Az élet mégis egy habos torta! – állapította meg Lizi elégedetten.

– Veled mehetek? – kérdezte Tinka, miközben zavartan kapirgálta a villájával a tányérját. – Legalább megnézni, hogy megy...

– Még jó! – vigyorgott Lizi teli szájjal.

– De tartsd távol magad a lovaktól – emlékeztette Gréta a lányát. – Tudod, az allergiád...

Hétfőn Borisz elment Liziért és Tinkáért az iskola elé, és az első útjuk egy lovasboltba vezetett. Lizi kapott egy fekete lovaglókalapot, olyan keményet, hogy azt sem érezte volna meg benne, ha kalapáccsal ütögetik a fejét. Lovaglónadrágot

egyáltalán nem akart, és lovaglócsizma helyett inkább olyan westerncsizmát választott, amilyent Anni is viselt.

Tinka a zsebpénzéből vásárolt egy csomag pacicsemegét, amit nagyon szerettek a pacik, ezen túl pedig egészséges is volt a benne lévő sok vitamin miatt.

Délután Borisz egy fél órát várakoztatta a betegeit, és személyesen vitte el a lányokat a lovardába.

– Hat körül értetek jövök! – búcsúzott tőlük, mikor a két lány kiszállt az autóból.

Hűvös, tavaszi nap volt, és Tinka fázósan húzta össze magán kék dzsekijét. Nagy, szürke, nehéz felhők úsztak az égen, és bármelyik percben megeredhetett az eső.

A lovarda szomorúan csendes volt. Még a faágakon ülő énekesmadarak is fájdalmas hangon csiviteltek. A mezők felől hűvös szél fújt, és átfütyült az istálló deszkái közötti réseken.

Az egyetlen vidám dolog ebben a szomorú időben Lizi napsugaras hangulata volt. Jókedvűen füttyentett egyet, ahogy Anni szokott, és az új cowboycsizmájában megindult a ház felé. A hóna alatt ott szorongatta az új lovaglósisakját is. A sisakon kívül még egy bőrszalagra felerősí-

tett cowboykalap is lifegett a hátán. Ez a kalap beletartozott Lizi hatalmas kalap- és sapkagyűjteményébe.

– Halihó! – kiáltotta Lizi a csukott ajtó előtt, mintha az a boszorkányház kapuja lenne, ami minden kedves gondolatra és köszöntésre magától kinyílik.

Az ajtó tényleg kinyílt, de nem magától: a testes Anni dugta ki rajta a fejét. Gyorsan felkapta magára tehénszőrből készült dzsekijét, és már ki is lépett Lizihez.

– Halihóóó! – viszonozta Lizi üdvözlését.

Lizi és Anni úgy csapta össze a kezét a levegőben, mintha már régi barátnők lennének, akik sülve-főve együtt vannak, és akik már számtalan kalandot éltek át együtt.

Tinka a parkoló mellől, az istállóépület szélénél figyelte, ahogy Lizi és a lovásznő üdvözlik egymást. És hirtelen egy kis irigység kerítette hatalmába. Természetesen örült Lizi új hobbijának, de ugyanakkor gondban is volt miatta. Lehet, hogy Lizi tényleg beleszeret a lovaglásba, és emiatt kevesebb időt tudnak majd együtt tölteni a boszorkányházban?

Tinka ekkor kénytelen volt Benedekre gondolni, akit az iskolában ismert meg, és akivel

nemrégen együtt jártak. Lizi persze rájött a titkára, és nemcsak mérges volt, hanem aggódott is barátnője miatt. Attól félt, hogy ez a szerelem tönkreteszi majd a barátságukat.* Tinka sóhajtott egyet, és felhúzta a dzsekijének a gallérját. Hát igen, még mindig találkozgattak Benedekkel: ő volt a kivétel a Fiúk kizárva! szabály alól, amit még Lizivel ketten állítottak fel. De Benedek semmit sem változtatott a barátságukon. A fiú egyébként most éppen Olaszországban volt egy háromhetes nyelvtanfolyamon, és egy kicsit már hiányzott Tinkának.

Anni kihozta az istállóból a lecsutakolt Döncit, aki vidám nyihogással és prüszköléssel üdvözölte Lizit. Lizi megkínálta a lovat pacicsemegével, közben Anni elmagyarázta, hogyan kell Döncit szakszerűn felnyergelni és felkantározni.

Miután felnyergelték Döncit, Lizi lendületesen beakasztotta az egyik lábát a kengyelbe, fellökte magát a nyeregbe, és ugyanazzal a lendülettel el is tűnt a ló másik oldalán. Annyira lelkes volt, hogy túl nagy erővel lökte el magát: ez okozta ezt a kis balesetet. Anni átnézett Dönci

* Többet is olvashattok erről az Ide nekem azt a kutyát! című epizódban.

hasa alatt, és megkérdezte Lizitől, hogy minden rendben van-e?

Lizi már talpra is ugrott, és megpróbálkozott a következő kísérlettel. Meg akart tanulni lovagolni, és semmi sem térithette el ettől a szándékától. Lizi fafejűségének megvolt a jó oldala is: ha tényleg akart valamit, akkor mindent megtett a sikerért, és általában el is érte a célját. Tinka titokban csodálta ezért boszorkánybarátnőjét. Ő maga egészen más típus volt. Mindig hosszan gondolkodott, mielőtt belefogott valamibe, terveket szőtt, és megpróbálta megtalálni a célhoz vezető legjobb utat. Lizi viszont csak nekiindult, és meg sem állt a célszalagig.

Lizi most már felküzdötte magát Dönci hátára, és vidáman jártatta végig a tekintetét a lovarda udvarán. Anni a kezébe adta a kantárt, és elmagyarázta neki, hogyan adhat jeleket a lónak a combja szorításával. Lizi türelmetlenül bólogatott, és csak fél füllel figyelt oda Annira. Legszívesebben már régen elindult volna Döncivel.

Tinka ekkor lépéseket hallott a háta mögött. Megfordult, és Paulát látta meg, ahogy lihégve közeledett hozzá. Szűk lovaglónadrágjában és piros, pufidzsekijében igazi töltött galamb benyomását keltette.

– Szia, Tinka! – üdvözölte Tinkát két levegővétel között. Teljesen kifulladt a gyors gyaloglástól. Aztán megállt Tinka mellett, és döbbenten nézett Lizire.

– De hisz tegnap Lizi még úgy lovagolt, mint egy világbajnok – csodálkozott. – Ma pedig úgy csinál, mint aki először ül lovon. Be akarja csapni szegény Annit?

Paula most Tinka szemébe nézett, és gyanakodva megkérdezte.

– Lehet, hogy ti is egy követ fújtok Rikivel és Francival? Nagyon úgy tűnik a helyzet.

– Nem, nem! – vágta rá Tinka gyorsan. – Persze hogy nem!

Most meg hogyan magyarázza el ennek a Paulának, hogy Lizi miért tudta tegnap megülni a lovat?

Álom a nagydíjról

Anni most hosszú kantáron vezette körbe Döncit. A paci jóságosan helyezte egyik patáját a másik elé, olyan egyenletesen, mintha valamilyen melódia ritmusára lépkedne.

– Ülj egyenes háttal, és tartsd lazán a kantárt – kiáltotta Anni Lizi felé.

Lizi engedelmesen megtette, amit követeltek tőle, Tinka pedig arra gondolt, hogy barátnője már most úgy ül a lovon mint egy vérbeli lovas.

– Most aztán már ki vele! – bökte oldalba Paula. – Mi volt tegnap, és mi ez a mai műsor?

– Szóval tegnap... tudod... Lizi egy igazi színészpalánta. Ő... szóval Lizi – hebegte Tinka, majd eszébe jutott egy mentő gondolat. Nagyon remélte, hogy Paula beveszi majd a dolgot. – Mindnyájan bedőltetek neki. Tehát, Lizi még

sohasem ült lovon, és nem is tud lovagolni. Múltkor csak úgy felült a lóra, és furcsa módon ment neki a lovaglás. Nagyon meggyőző volt.

Aztán bizalmasan odahajolt Paula füléhez.

– Képzeld, az egyik dolgozat előtt eljátszotta, hogy vakbélgyulladása van. El akarta lógni, mert semmit sem tanult. Csak akkor vallotta be, hogy semmi baja, mikor elvitték a kórházba, és felfektették a műtőasztalra.

Paula hitetlenkedve ránézett Tinkára, aztán Lizire pillantott, majd ismét Tinka felé fordult. Hegyes ujjával megvakarta a fejét, és fogalma sem volt arról, hogy mit gondoljon.

– Akkor Lizi valószínűleg egy őstehetség, Dönci pedig csak ilyen lassúnak tetteti magát, pedig nem is az.

Tinka erre gyorsan megpróbált még meggyőzőbb lenni.

– Igen, szerintem is így van. Lizi a legnagyobb őstehetség, akivel valaha találkoztam. És azt is olvastam, hogy a lovak szeretik megjátszani magukat. Volt például egy drága versenyló, aki mindig úgy csinált, mintha egy öreg igásló lenne, csak hogy többet pihenhessen.

– Nahát, hogy mik vannak! – lepődött meg Paula.

Ekkor Tinka érezte, hogy hátulról meleg levegő csapja meg az arcát. Egy gyors pillantással hátrafordult, és megijedt. Csak Paula észre ne vegye! Tinka aggódva ránézett a lányra, de Paula szerencsére Lizivel és Döncivel volt elfoglalva.

Tinka háta mögött, a pajta mellett sötét köd gomolygott, melyből lassan egy vastag orr, nagy fül és egy fűzöld alapon világos rózsaszín virágokkal és citromsárga levelekkel díszített ing bontakozott ki. Ilyen inget Borisz valószínűleg még egy jelmezbálba sem vett volna fel. Az ing alatt egy trapézszárú nadrág jelent meg, ami akkor volt divatos, amikor Gréta még pelenkát hordott.

Hosszúkás, mély ráncokkal barázdált arc nézett Tinkára.

Tinka rögtön tudta, hogy kivel van dolga. Ezt az embert Eduárdnak hívták, és a Boszorkányok Klubjának hírnöke volt, melynek Lizi és Tinka is tagjai voltak. Eduárd megjelenése sosem jelentett jót. Eduárd volt az, aki a lányokat legszívesebben visszaküldte volna a boszorkányiskolába, mert állandóan arra gyanakodott, hogy valamilyen tiltott dolgot varázsolnak.

De miért jelent meg éppen most és éppen itt, a lovardában? Normális esetben csak a lányok kertjében mutatkozott.

Tinka rögtön megvizsgálta a lelkiismeretét. Lehet, hogy ismét olyat tett, ami ütközik a Boszorkányok Klubjának szabályaival?

Paula még nem vette észre Eduárdot, de ez valószínűleg nem marad sokáig így. Még mindig Lizit figyelte, aki jókedvűen kurjongatott a lovon. Anni ügetőre fogta Döncit, és Lizi megpróbált egyenesen, lazán ülni a nyeregben.

Tinka kétségbeesetten mutatta Eduárdnak, hogy tűnjön el.

Paula ekkor odafordult Tinkához, és pont észrevette, ahogy Tinka hátralépett, és intett egyet a kezével. Aztán kérdőn Tinka felé fordult, és kíváncsian felhúzta a szemöldökét.

– Mondd csak, mit csinálsz? – kérdezte.

– Ez egy gyakorlat a szebb lábért – füllentette Tinka, majd titokban az égre emelte a pillantását. Valami jobb is eszébe juthatott volna!

Paula erre rögtön utánozni kezdte Tinkát: hátralépett, hátranyújtotta a kezét, és széttárta az ujjait.

– Vicces – állapította meg vihogva. – És tényleg használ?

Tinka erre karon fogta Paulát, és Lizi felé húzta.

– Gyere, ezt meg kell néznünk közelebbről is!

De Paula nem mozdult.

– Tényleg használ? – kíváncsiskodott. – Ettől vékonyabb lesz a lábam? Az enyém tényleg túl vastag, és nagyon szeretnék helyette valami formásabbat.

Eduárd halkan megköszörülte a torkát, de szerencsére nem jött ki a pajta széle mögül. Tinka dünnyögött valami bocsánatkérésszerűt Paula felé, és Eduárdhoz sietett.

– Mi lenne, ha valaki meglátná? – sziszegte Tinka Eduárd felé mérgesen. – Tud róla Aurélia főboszorkány, hogy nem boszorkányok előtt is mutatkozik?

Aurélia főboszorkány nevének hallatán Eduárd egy kicsit összerezzent. Aurélia a Boszorkányok Klubjának elnöknője volt, és Eduárd főnöke. Egy olyan megjelenés, amilyet Eduárd követett el az imént, szigorúan tilos volt.

– Nem kell mindenről feltétlen tudnia – bökte ki Eduárd zavartan, majd kutatni kezdett az aktatáskájában, amit mindig magánál hordott, méghozzá a hóna alá csapva.

– Figyelj, jelentést kaptunk a boszorkányenergia felhasználásáról – mondta a férfi.

– Boszorkányenergia? – kérdezte Tinka. Még sosem hallotta ezt a szót. Kicsit úgy hangzott,

mint a fűtési energia. De mit jelenthet valójában?

– Tinka, gyere ide! – kiáltotta most Lizi boszorkánybarátnőjének.

– Most nem beszélhetünk! – súgta oda Tinka Eduárdnak. – Majd később. Senki sem láthatja meg, hogy itt van!

Tinka örült, hogy ilyen egyszerűen lerázta Eduárdot. Úgy tűnt, hogy ez az őshippi ismét rossz híreket hoz, és Tinkának semmi kedve sem volt végighallgatni ezeket.

Gyorsan sarkon fordult, majd megtorpant, és az ajkába harapott az elé táruló látvány miatt. Lizi Dönci hátán állt, aki már nem is sétált, hanem ügetett.

– Juhéj! – kurjantotta Lizi, tökéletesen megőrizve az egyensúlyát.

– Egy őstehetség! – dünnyögte Paula maga elé. – Ahogy mondtam: egy őstehetség!

– Mindjárt eldobom magam! – kiáltotta Anni, és elismerése jeléül füttyentett egy hatalmasat. – Lizi, te biztosan nyeregben jöttél a világra!

Lizi széttárta a lábát, és lehuppant a kemény nyeregre. Meg sem érezte a fájdalmat, amit a landolás okozott neki.

Az első lovaglóóra hamarosan véget ért, és

Lizi leszállt Dönci hátáról. Odaállt a paci mellé, és az orrát az orrához dörzsölte.

– Az a jelszavunk, hogy Fiúk kizárva!, de veled kivételt teszek – nevetett Lizi Döncire.

Tinka már régen látta testvérét ennyire sugárzóan boldognak. Lizi úgy oldotta meg a nyereg szíjait, mint egy gyakorlott lovas, és levette Dönci hátáról a terhet. Aztán Anni utasításait követve lecsutakolta a lovat, majd szakszerűen szárazra törölte.

Tinka még mindig úgy érezte, hogy ki van rekesztve ebből az egészből. De azért nagyon örült annak, hogy Lizi végre talált valamit, amit sokkal jobban tud, mint ő. Boszorkánybarátnője ismét a régi volt, pontosan olyan, amilyennek megismerte és megszerette. Sőt mintha most még egy kicsit boldogabb is lett volna, mint máskor.

A felhők között utat törtek a napsugarak, és egy kicsit felmelegítették a lovarda udvarát. Dönci úgy emelte fel a fejét, mintha napozni szeretne, bár annyira sötét volt a szőre, hogy ennél barnább már nem is lehetett volna.

Anni elgondolkodva simított végig a paci széles homlokán.

– És mindez teljesen hiábavaló – dünnyögte mérgesen maga elé.

Lizi és Paula kérdőn nézett Annira, és Tinka is közelebb jött. Ez a mondat nem sok jó sejtetett.

– Lányok, Anni lovardája fölött eljárt az idő – mutatott egy lemondó mozdulattal az épületre. – Az üzlet nem megy jól, pénzt kértem kölcsön, az a kékvérű cápa meg azt akarja, hogy mindent egy összegben fizessek vissza.

Anni kifordította a zsebeit, melyekből néhány morzsa és gémkapocs potyogott ki.

– Semmi pénzem. Tönkrementem, és hamarosan elárverezik a lovardát is. A cápa komolyan gondolja, hogy itt minden kalapács alá kerül – mesélte tovább Anni, és úgy paskolta meg Dönci arcát, mintha a paci egy kisgyerek lenne. – Lassan búcsúznunk kell nekünk kettőnknek: Adios amigo! Az új gazdáid remélhetőleg, jól bánnak majd veled.

Anni szipogott egyet, majd kabátja ujjával letörölte a könnyeit.

– Dönci az első lovam. Még kislány koromban kaptam.

– Riki és Franci teljesen odavannak érte, mert tegnap annyira jól futott – emlékezett Paula.

– Az a két kis beképzelt liba – szidta őket Anni. – Mindennap valami újat találnak ki maguk-

nak. Sőt valami szenzációt! És ha majd elmegy a kedvük Döncitől, őt is úgy hajítják el, mint valami megunt játékszert. Már így is elég sokat csúfolták szegényt.

– Szerintem indulnunk kellene igazi versenyeken – mondta Paula lelkesen. – Micsoda öröm lenne, ha megnyernénk egy ilyet! És mennyi pénzt tudnánk bezsákolni! És kifizethetnéd belőle az adósságaid is.

– Álmodj csak kislány! – mosolyodott el Anni.

Egy ilyen győzelem tényleg csábítóan hangzott. De sajnos sohasem fog megvalósulni.

Ekkor Dönci széles mellkasa mellett feltűntek Lizi göndör fürtjei. Lizi sokatmondón ránézett Tinkára, és Tinka rögtön megértette, hogy milyen pillantást küldött felé a testvére. Varázslattal el lehetne érni egy ilyen győzelmet. Szigorúan tilos volt saját részre pénzt vagy boldogságot varázsolni, de itt most Anniról volt szó és a lovardáról.

Miután Döncit bekötötték az istállóba, és friss szénát adtak neki, Anni meghívta a lányokat egy csésze forró kakaóra. Tinka belépett az ajtón, és úgy érezte magát, mintha egy vadnyugati film díszletei közé csöppent volna.

A ház belülről egy igazi cowboyház volt.

A konyhában hosszú bárpult állt, akárcsak egy vadnyugati szalonban, az iroda ajtaján pedig egy seriffcsillag díszelgett. A nyitott ajtón át be lehetett kukkantani a nappaliba, ahol a lópatkókkal borított fal előtt nagy kandalló terpeszkedett egészen a plafonig. A padlót hajópadló borította, a szoba közepén pedig egy hintaszék dülöngélt.

Lizi tekintete egy vékony fatáblára esett, mely a falon függött, akár egy kép. A táblára egy idézet volt felvésve. Tinka is észrevette ezt, és rögtön rossz lett a lelkiismerete.

Elillanó boszorkányenergia

Ha megeszed mások ebédjét,
Akkor főznöd is kell helyette!

Tinka rögtön megértette a felirat jelentését. Ha valaki valami rosszat tesz, akkor azt neki, magának kell helyrehoznia.

Anni valószínűleg nem ülne nyakig a pácban, ha Tinka nem varázsolta volna el Lizit és Döncit. Az ő feladata, hogy helyrehozza ezt a hibát. De hogyan?

Anni a szalon-konyhában tejet melegített, Paula pedig kakaóport tett a csészékbe. A két testvér egyedül maradt az előszobában, ahol egy egész falnyi fotó hirdette Anni és Dönci régi barátságát.

– Meg kellene nyernünk egy versenyt – súgta oda Lizi Tinkának.

Tinka szótlanul felemelte a kezét, és az ujjai-

val boszorkánytapsot mutatott. Lizi egyetértőn rábólintott.

– Biztosan senki sem fogad majd Döncire – magyarázta Tinkának. – Totálesélytelen ló.

– Hú, te aztán nagyon kiismered magad! – mondta Tinka.

– Tudok olvasni, még akkor is, ha ezt nem nézed ki belőlem! – csattant fel Lizi.

Tinka csitítón emelte fel a kezét.

– Ha egy teljesen esélytelen lóra fogad az ember, akkor százszor több pénzt lehet vele nyerni, mint a többivel – magyarázta Lizi.

Tinka egyetértett Lizivel. Ez tényleg jó megoldásnak tűnt. Így könnyedén, néhány boszorkánytaps segítségével rendbe hozhatná, amit elrontott.

– Mit csináltok ti ott? Úgy sugdolóztok, akár az összeesküvők – kiáltotta Anni a konyhából.

A lányok megindultak a nappali felé. Éppen, amikor beléptek, történt egy kis baleset: Paula a könyökével véletlenül levert két csészét az asztalról. Tinka villámgyorsan előkapta a kezét, és boszorkánytapsolt egyet, hogy megakadályozza a csészék lepottyanását.

Tinka nagyon gyors volt, és a varázsigében sem tévedett. De ennek ellenére nem történt

semmi. Nem álltak meg a poharak a levegőben, mint más ilyen esetben tették volna. Viszont lelassultak és úgy lebegtek a padló felé, mintha lassított felvételen mozognának. A kakaó lassan, barna felhőként ömlött ki belőlük.

Tinka többször is megismételte a boszorkánytapsot, mindig erősebben. A végén már az ujjhegyei is kifehéredtek, annyira összenyomta őket.

A két csésze feltartóztathatatlanul esett tovább. Nagyon lassan zuhantak, majd elérték a földet, ahol – szintén nagyon lassan – darabjaikra hullottak szét. A csörömpölés sem olyan volt, mint máskor: ezúttal tompán és elnyújtottan hangzott.

Tinka körülnézett, és észrevette, hogy a világ lelassult körülötte. Anni úgy vette le a gázról a tejesedényt, mintha lassított felvételen mozogna, és Lizi is lassan nyitotta ki a száját, ahogy csodálkozva ránézett a szétszóródott cserepekre. A hangok is furcsán megnyúltak, mint amikor egy magnó húzza a szalagot.

Tinka ismét meleg áramlatot érzett maga mögött. Ő maga nem lassult le, mert ő végezte el a varázslatot. Hátrafordult, és látta, hogy Eduárd alakja bontakozik ki lassan a ködből. Tinka felháborodottan mutatott Annira és Paulára.

Eduárd rögtön fogta az adást, és egy-egy kendőt varázsolt a szemükre. Aztán egy másik boszorkánytaps következett, és Lizi is felszabadult a varázslat hatása alól. Most már ő is normálisan tudott mozogni.

– Teljesen meghibbantál? – ripakodott rá Lizi Tinkára.

Eduárd megköszörülte a torkát, mire Lizi sóhajtva csöndben maradt. Ő sem várt túl sok jót Eduárd megjelenésétől.

– Normális esetben csak simán figyelmeztetnélek benneteket – kezdte Eduárd.

– Először is szép jó napot kívánok! – köszöntötte Lizi.

– Óh, igen – hebegte Eduárd zavartan. – Szép napot!

Aztán kezével a földön fekvő cserepekre és a lassított felvételként mozgó Paulára és Annira mutatott.

– Nem szabad akkor varázsolni, ha normális emberek is jelen vannak – figyelmeztette a lányokat.

– Tudjuk – mondta Lizi unottan.

– Sokkal rosszabbul is elsülhetett volna a varázslat – folytatta Eduárd. – Ha elképzelem, ahogy egyik helyről a másikra varázsoltátok vol-

na magatokat, és ebben a tempóban lebegtetek volna a levegőben...

Tinka még mindig felemelve tartotta a kezét, és figyelmesen megvizsgálta a kisujját és a hüvelykujját.

– De miért nem működik a varázslat? Valamit rosszul csináltam? – kérdezte.

– Drága gyermekeim, nem varázsoltatok egy kicsit túl sokat az utóbbi időben? – kérdezte kihívón Eduárd, és közben ide-oda jártatta a tekintetét a két lány között.

Tinka és Lizi röviden átgondolták a dolgot, majd kényszeredetten rábólintottak.

– Ez a sok varázslás befolyásolta a boszorkányenergiátokat – mondta Eduárd, és a lányok orra elé tolt egy hosszú listát, melyre minden egyes varázslat fel volt jegyezve. A varázslatok mellett számok álltak, mintha minden varázslat egy bizonyos pontszámot érne.

– A boszorkányoknak nem áll rendelkezésükre határtalan mennyiségű boszorkányenergia. Ha rövid idő alatt túl sokat varázsoltok, akkor hiány léphet fel. Éppen ezért vagyok' itt. Ilyen fiatal és kevés tapasztalattal rendelkező boszorkányoknak még nincsenek olyan boszorkányenergia-forrásai, mint a felnőtt bo-

szorkányoknak – magyarázta Eduárd, majd fontoskodón kinyújtotta a nyakát, és a mutatóujjával végigsimított a szemöldökén. – Körülbelül három hétig tart, míg visszanyeritek a megszokott mennyiségű boszorkányenergiátokat. Addig tilos mindenfajta varázslat. Különben ilyesmi történik.

Eduárd most Annira és Paulára mutatott, akik még mindig egy végtelen, lelassított táncot jártak, amit furcsa, elnyújtott hangok kísértek.

– Ha nem engedelmeskedtek, akkor átmenetileg bevonhatjuk a Folfónia-kulcsotokat. És ahhoz, hogy visszakapjátok, újra vizsgáznotok kell.

A Fólfónia-kulcsban volt elrejtve a lányok boszorkányereje, ezért vigyázni kellett, nehogy valaki megtalálja. Az álcázás tökéletesen sikerült: a kulcs tulajdonképpen egy fanyelű vécépumpa volt, melyet ráadásul még láthatatlanná is varázsoltak.

– Minden világos? Tudjátok, hogy mit nem szabad tennetek a következő hetekben? – kérdezte még egyszer Eduárd, és visszagyömöszölte a papírokat a táskájába.

Aztán egy egész sorozat boszorkánytapsot hajtott végre: az egyikkel feloldotta a házban

uralkodó lassúságot, a következővel összeragasztotta a csészéket, és visszahelyezte őket az asztalra, a harmadikkal pedig levette Paula és Anni szeméről a kendőket. És végül a negyedikkel elvarázsolta magát a helyszínről.

A konyhába ismét visszatértek az eredeti zajok, és minden olyan volt, mint a csésze leesése előtti pillanatban.

Vagyis mégsem minden. A két boszorkánypalántának meg kellett barátkoznia a gondolattal, hogy a következő hetekben nem tudnak kedvenc elfoglaltságuknak hódolni. És varázslás nélkül versenyt és pénzdíjat sem lehetett nyerni.

Míg a két lány gondolataiba mélyedt, valaki kopogtatott az ajtón.

Anni megtörölte a nadrágjába a tenyerét, félretolta Lizit és Tinkát az útból, és kinyitotta az ajtót. Az ajtó előtt három, sötét kabátba öltözött, gyűrött arcú férfi állt. Anni ezúttal nem kurjantotta el magát, hogy halihó!

– Annamáriát keressük – mondta mérges hangon a legkisebb a három közül. Lizit a férfi hajlott tartása leginkább egy gorillára emlékeztette.

– Mi szél hozta magukat, talpkoptató gyalogosok? – kérdezte Anni.

– Ön Annamária? – sziszegte vissza az apró embereke.

– Mi közük van hozzá? – kérdezte Anni, és még nagyobb terpeszbe állt, mint amilyenben eddig.

Az alacsony férfi hátranyújtotta a kezét, melybe az egyik kollégája egy borítékot nyomott bele. Ezt a borítékot a gorillaszerű férfi Anni orra alá tolta.

– Elvisszük a lovakat – dörmögte a férfi. – Jövő héten elárverezik őket. Itt van a bírósági rendelkezés.

Anni erre szó nélkül bevágta az orruk előtt az ajtót. Az alacsony férfit, aki pont a küszöbön állt, jól orrba csapta az ajtó.

– Ennek semmi értelme! – hallatszott kintről a férfi elgyötört hangja. – Megyünk, és visszük a lovakat!

A nagydarab Anni most úgy rágta a körmeit, mint egy izgatott kislány. A szemében félelem tükröződött.

– Foghatnám, és kidobhatnám őket az udvarból, de akkor az a kékvérű cápa rám uszítaná a rendőrséget.

– Na, lángészkém, most mi legyen? – súgta oda Lizi Tinkának a szája sarkából.

Tinka a szájába vette az egyik szőke hajtincsét, és idegesen rágcsálni kezdte. Bárcsak támadna valami jó ötlete!

Csak egyetlen kiút jutott eszébe. De azt nyugodtan el is felejthette volna... Egy ilyen próbálkozásnak valószínűleg semmi értelme sincs.

Tinka trükkje

– Hol lakik Riki és Franci? – kérdezte Tinka, pedig tudta, hogy nem érdemes beszélni ezzel a két kis libával. Ahogy tegnap viselkedtek, abból nem úgy tűnt, mintha csak egy kicsit is meg akarnák menteni Annit és a lovardáját.

Anni Tinka felé fordult, és sötéten nézett rá.

– Szerintem nem érdemes velük foglalkozni. Inkább az apjuknak kellene csomót kötni a lábára és a kezére – mondta letörten.

Tinka nem pont erre gondolt, de Lizinek rögtön megtetszett az ötlet, hogy így lássa azt a gazdag gazembert.

– Az övéké az az udvarház, ami a lovardához vezető elágazás előtt van – világosította fel Tinkát Paula, aki épp akkor jött ki a konyhából, és óvatosan kortyolt egyet a csésze forró kakaóból. Tinka élvezettel szippantotta be a friss kakaóillatot.

Ekkor az udvarra szórt kavics megcsikordult, mint amikor egy nehéz jármű gurul végig rajta. Anni lendületesen csípőre vágta a kezét. Fújtatása és fogcsikorgatása nem sok jóval kecsegtetett.

– Nem, nem fogják elvinni a lovaim! – kiáltotta olyan hangon, mintha ott helyben palacsintává akarná lapítani a három embert. Aztán feltépte az ajtót, és kilépett a délutáni nap sápadt fényébe.

– Vissza kellene tartanunk! – súgta oda Paula aggódva a lányoknak. – Anni mindig megnyeri a fődíjat a vurstliban, bármilyen erőpróbáról is legyen szó. Sőt még egy patkót is képes puszta kézzel elhajlítani.

Anni úgy kapart a lábával mint egy támadni készülő bika.

A férfiak bementek az istállóba, ahonnan hangos, ideges nyihogás hallatszott ki.

– Összetöröm a csontjaikat, és az a kékvérű gazember úgy rakhatja majd össze őket, mint egy puzzle-t! – kiáltotta Anni, és a fejét leszegve nekiindult.

Tinka ekkor öntudatlanul boszorkánytapsra emelte a kezét, és már össze is érintette a hüvelykujjait és a kisujjait. Egy percre meg akarta állítani az időt, hátha addig Lizivel kitalálnak va-

lamit. A kevés boszorkányenergia azonban ugyanazt eredményezte, mint az előbb: Anni nem állt meg, hanem csak lelassult, és úgy mozgott mint egy űrhajós a Holdon. És ugyanígy járt az alacsony férfi is, aki éppen Döncit vezette ki az istállóból. A máskor szelíd állat most hevesen tiltakozott, mintha tudná, hogy mire készül a férfi.

– Elment az a csepp eszed is? – fogta a fejét Lizi. – Nem szabad varázsolnunk. Most nézd meg, mit csináltál!

Lizi Paulára mutatott, aki a szájához emelte a kakaóscsészét, de nem tudott elég gyorsan nyelni, ezért a kakaó jobbról és balról lecsorgott az állán.

– A boszorkányenergiánk még kitart egy ideig. Addig nem történhet semmi a lovakkal – magyarázta sietve Tinka. – Elmegyünk Rikihez és Francihoz. Ha kell, térden csúszva könyörgök nekik, hogy beszéljék le az apjukat a lovarda elárverezéséről.

– Azokhoz a libákhoz akarsz elmenni? – kérdezte Lizi. Egyáltalán nem tetszett neki ez az ötlet. – Soha! Egy Meierbeer senki előtt sem csúszkál térden!

– Egy Schnabel viszont bármit megtesz, ha

valakinek segíteni kell – vágott vissza Lizi sértődötten, aztán az istálló felé bökött az állával, ahol szegény Dönci rángatta félősen a kantárt.

– A legjobb lenne snidlinget ültetni ezeknek a libáknak a fejére. Akkor legalább valami hasznukat venné a világ – vetette oda Lizi mérgesen.

– Gyere! Együtt mindennel megbirkózunk! – kulcsolta össze Tinka könyörgőn a kezét. Lizinek vele kell jönnie. Mégsem engedheti, hogy boszorkánybarátnője egyedül menjen be az oroszlán barlangjába!

– Soha! Nem! Menj csak egyedül! – hangzott Lizi válasza.

Tinka ekkor teljesen magába roskadt.

– Én... én nem merek egyedül odamenni – vallotta be.

– Tényleg nem? – kérdezte Lizi meglepetten.

– Légyszi, gyere velem!

– Nem én! – makacskodott Lizi. A kezét mélyen a zsebébe süllyesztette, majd belerúgott egy kavicsba, ami nagy ívben elrepült az istálló felé.

– Ez az utolsó esélyünk – kesergett Tinka.

Lizi hirtelen olyan tágra nyitotta a szemét, mint egy ijedt őzike, aki belenéz az autó reflektorába.

– És mi lesz, ha nem járunk sikerrel? Ha kidobnak minket? Ha olyan hülyén viselkednek, mint tegnap, és mi meg bepácoltak leszünk? – kérdezte.

– Micsodák?

– Bepácoltak! Frank mindig ezt mondja. Annyit jelent, hogy benne leszünk a pácban – magyarázta Lizi.

Tinka látta Lizi nyakán, hogy barátnőjének a torkában dobog a szíve. Az ütőere nagyon gyorsan és hevesen vert, az ajka pedig egészen kicserepesedett.

– Mondd csak, tényleg félsz? – kérdezte Tinka. El nem tudta képzelni, hogy ilyesmi megtörténhet.

– Egyáltalán nem! – védekezett Lizi.

– Akkor legalább azt valld be, hogy izgatott vagy!

– Nem!

– Teljesen odavagy, úgy, mint én a vetélkedő előtt.

– Most hülyéskedsz, ugye?

– Egyáltalán nem vagy olyan szuper laza, amilyennek mutatod magad – eresztett meg Tinka egy örömkiáltást. – Neked is összeszorul néha a gyomrod.

– Mi a szösz van szöszikém? – játszotta Lizi a felháborodottat.

Tinka kedveskedve oldalba bökte boszorkánybarátnőjét.

– Jól ismerlek, testvérkém – jelentette ki, majd elváltoztatta a hangját, és Lizit utánozva így szólt. – Most aztán már emeld meg a hátsó feled, és irány az udvarház! Elmegyünk ezekhez a libákhoz, és melegebb égtájakra küldjük őket!

Lizi erre elnevette magát, Tinka pedig karon fogta, és úgy húzta magával.

– Az én testvérem lámpalázas – trillázta közben. – Nem vagyok egyedül!

– Az agyelszívó földön kívüliek nem a Lukevszkyéknál jártak – jegyezte meg Lizi. – Úgy tűnik, inkább nálad töltötték minden idejüket.

Út közben a két lány megbeszélte a haditervet. Lizi végül úgy emelte fel a kezét, mintha valaki rákiáltott volna, hogy kezeket fel!

– Kedves vizsgálóbíró asszony – viccelődött Lizi. – Szerintem ezeknek a pokolra való lányoknak nem egészen becsületes az apjuk. Már úgy értem, hogy a pasinak van pénze, de azért az öreganyja maradék fogait is eladná, ha egy kis hasznot látna belőle... És mi lesz, ha kihívja a rendőrséget? Aztán apu és Gréta jöhet majd ér-

tünk az őrszobára. Gondoltál már erre azzal a kevés kis agyaddal?

– Mindig eszembe jut a kristálypiramis – jelentette ki Tinka.

– Most ne foglalkozz ezzel! – horkant fel Lizi. – Inkább azt beszéljük meg, hogy mit mondunk annak az előkelő cápa úrnak.

– A kristály... – ismételte Tinka makacsul. – Láttam benne, hogy nyerni fogok. Nem volt semmi kétségem abban, hogy tehetséges vagyok. Totállaza voltam, és ezért énekeltem és táncoltam olyan jól. Érted már?

Lizi fütyülve kiengedte a száján a levegőt, mintha ettől várná, hogy megnyugodjon.

– Mi van? Elő akarod adni a csajoknak és az apjuknak a számod? – csúfolódott Tinkával. – Arra gondolsz, hogy annyira elájulnak tőled, hogy minden kívánságod teljesítik?

Most Tinkán volt a sor, hogy Lizi lassúsága miatt sóhajtson egyet.

– Idefigyelj, testvérkém. Kapcsold a hangulatod eggyel magasabb fokozatra. Ahelyett, hogy lefestenéd itt az összes lehetséges katasztrófát, inkább azt próbáld meg elképzelni, hogy végül rábeszéljük őket. Képzeld el, ahogy kijövünk az udvarházukból, és felkiáltunk, hogy jeech!

Tinka most összeszorította az öklét, és a levegőbe csapott, mint a teniszezők, amikor megnyerik a játékot.

De Lizi csak bámult maga elé, és egy szót sem szólt.

– Úgy kell tennünk, mintha már mindent elértünk volna, amit csak akartunk – folytatta Tinka. – Mintha az az előkelő cápa már visszahívta volna az embereit, és elengedte volna Anni összes tartozását. És mintha Franci és Riki már régen a tenyerünkből ennének, mint két szelíd hullámos papagáj.

– Frrrrranci! Rrrikkki! – kurjantotta el magát Lizi magas hangon, majd felemelte az ujját, mintha arra várna, hogy a két papagáj leszálljon rá. – Gyerrrtek ide, és mondjátok: Frrrancika vagyok! Rrrikkkike vagyok!

Tinka vett egy mély levegőt.

– Sikerülni fog! A gondolat ereje van annyira erős, mint a boszorkányerő vagy a boszorkánytaps.

– Szerintem te elfelejtettél jelentkezni, amikor az értelmet osztogatták! Biztosan éppen belemerültél a szépítkezésbe – jegyezte meg Lizi harapósan.

Tinka úgy fogta fel testvére kijelentését mint

bókot és beleegyezést. A két lány megállt, és Tinka mélyen Lizi szeme közé nézett.

– Képzeld el, hogy már túl vagyunk az egészen, és sikerrel jártunk. Kijövünk az udvarházból, felugrunk a levegőbe, és összeütjük a tenyerünket. Már alig várjuk, hogy közölhessük Annival a jó hírt. Cinkosan egymásra nézünk, és örülünk, hogy milyen szemtelenek és erősek voltunk, és hogy megszelídítettük azt a két buta libát.

– Így lesz! – bólintott rá Lizi komolyan.

A tökéletes show

Puccos egy hely. Ez jutott Lizi eszébe, amikor ott álltak Rikiék udvarháza előtt. A ház olyan volt, mint egy összement kastély, ami egy virág nélküli kertben áll.

Lizi és Tinka csöngetésére egy fekete ruhába öltözött, morcos nő nyitott ajtót.

– Francihoz és Rikihez jöttünk – magyarázta Lizi lazán.

– A nagyságos kisasszonyok a szalonban vannak – hangzott a válasz.

Mikor a házvezetőnő megfordult, hogy előremenjen, Lizi vágott egy gúnyos grimaszt a háta mögött.

– Biztosan pukedliznie is kell – súgta oda Tinka Lizinek.

A szalon tornaterem nagyságú volt, és úgy nézett ki, mint egy bútorház kiállítóterme. A tapéta gyöngyházszínű volt, és ugyanebben a szín-

ben pompázott az ülőgarnitúra selyemhuzata is. Ebben a házban minden nagyobb volt, mint máshol. Franci egy fotelben ült, és szinte elveszett a hatalmas párnák között. Riki egy olyan kanapén terpeszkedett, amin valószínűleg egy egész osztály elfért volna. A két lány a tévét bámulta. Egy sorozat ment, éppen a csókjelenetnél tartottak.

– Látogatók érkeztek! – jelentette be Lizit és Tinkát a házvezetőnő.

Franci és Riki nem tudták levenni a szemüket a képernyőről.

– Te vagy az, Paula? Na, elvitték már a lovakat?

– Halihó, kis papagájok! – kurjantotta el magát Lizi.

A két lány erre felkapta a fejét, és a hatalmas karfák mögül Lizire néztek.

– Tűnjetek el! Senki sem hívott benneteket! – húzta fel az orrát Franci.

– Pech a patikusnak, de őt nem zavarja! – válaszolta Lizi teljes lelki nyugalommal.

Tinka sosem tudott így visszavágni, és nagyon csodálta Lizit a talpraesettségéért.

Ekkor Riki felpattant a kanapéról, és végigsimított drága, türkizkék pulóverén. Aztán kihívó tekintettel odaállt Lizi elé.

– Most rögtön nevezd meg azt a személyt, aki lovagolni tanított! – parancsolta Lizinek.

Lizi göndör tincsei úgy meredtek az égnek, mint egy támadni készülő bika felborzolódott szőre. Tinka gyorsan közbelépett, hogy megakadályozza Lizi kitörését.

– Nos... ez egy olyan dolog, amit nem lehet csak így egyszerűen elmagyarázni. Egy hosszú történet.

– Dobd ki őket! – mondta Franci unott hangon. – Vagy hívjuk inkább a kertészt? Ő szívesen hajítja ki a hívatlan vendégeket.

Tinkának úgy tűnt, mintha Lizi orrából dühödt füstfelhők szállnának a magasba.

– Hát idehallgassatok, ti két...

– Ahogy mondtam, ez egy hosszú történet – vágott közbe Tinka.

– A legtöbb név két szóból áll: egy vezetéknévből és egy keresztnévből. Vagy most rögtön elmondod, vagy repülsz innét! – dobbantott egyet Riki a lábával, és megrázta hosszú, barna haját.

Tinka kétségbeesetten próbált valamilyen kibúvót keresni. Teljesen reménytelen volt a helyzet. A gyomra összeszorult, és úgy érezte, ismét a halántékában dobog a szíve. Nem maradt más,

mint visszavonulót fújni. A próbálkozás nem jött be. Elvesztek.

Lizi viszont gyanúsan csendben volt. Tinka már nem érezte, hogy dühösen remegne, vibrálna, fújtatna vagy szuszogna, ezért aggódva pillantott boszorkánybarátnője felé.

Lizi ott állt szemtől szemben Rikivel, széles vigyorral az arcán.

– Elmondom a nevet! – jelentett ki.

Mit hord itt össze Lizi? Tinka most már úgy érezte, mintha összeszűkült gyomrát belülről több szász katicabogár csiklandozná.

– Hogy is van ez? – kérdezte Lizi. – Ti ketten befolyásolni tudjátok az apukátokat? Ő pedig mindent megtesz azért, hogy örömöt szerezzen nektek?

Ekkor a felvágós Franci odalépett a testvére mellé.

– A mi apukánk a legjobb fej a világon. Teljesíti minden kívánságunkat! Rossz a lelkiismerete, mert anyu elköltözött, és ezért tejben-vajban fürdet minket.

– Ez azt jelenti, hogy visszahívja az embereit, és békén hagyja a lovardát, ha ti úgy akarjátok?

– Még jó! – jelentette ki Franci peckesen.

– Akkor gyorsan mondjátok meg neki, hogy tegyen így.

– És miért kellene erre megkérnünk? – kérdezte Riki és elutasítón karba tette a kezét.

– Mert csak akkor fogom nektek elárulni a tanárom nevét, aki megtanította nekem, amit a lovardában láttatok.

Riki és Franci erre úgy elkezdtek fészkelődni, mint két kislány a játékbolt előtt.

Ekkor kinyílt a szalon dupla ajtaja, és az apjuk lépett be rajta.

– Be kell mennem az irodába! – szólt oda a lányainak. Lizit és Tinkát egy pillantásra sem méltatta.

– Apu! Apu! – szaladt oda hozzá Franci kiáltozva. – Nem szabad elvitetned a lovakat a lovardából! Különben hol lovagolnánk? A többi lovarda nagyon messze van.

Az apjuk kinyitotta a száját, de nem úgy nézett ki, mintha valami kedveset szeretne mondani.

– Hagyd békén Annit! – fordult most hozzá Riki, felnőtthangot megütve. – Már úgyis annyi dolgod van.

– Ez tényleg így van – eresztett meg az apa egy kimerült sóhajtást.

– A lovardának inkább Anninál kellene maradnia – magyarázta Riki.

Apjuk ekkor elővett a mellényzsebéből egy mobiltelefont, bepötyögött rajta egy számot, majd várt. A telefon többször is kicsengett, mielőtt valaki felvette volna. Aztán egy mély, lassú és elnyújtott hangon beszélő férfi szólt bele a készülékbe.

– Be vannak rúgva? – ripakodott rá a két lány apja. – Az akció lefújva, megértette?

Ezután a lányaihoz fordult, és így folytatta.

– Ez volt az utolsó alkalom, hogy ezzel a lovardával foglalkoztam, világos? Többé egy hangot sem szeretnék hallani. Mindegy, mit csináltok, de engem hagyjatok ki belőle.

– Igen, apu! – csicseregte a két lány mint két jól nevelt kislány. – Te vagy a legklasszabb!

Az ajtó becsapódott, és a lányok apukája már el is tűnt.

Franci és Riki most információra éhesen fordultak Lizi felé.

– Mindent a testvéremnek köszönhetek. Mindent! – karolta át Lizi bizalmasan Tinka vállát.

– Heeee? – húzta el a száját Franci.

– Igen, kétéves korom óta lovagolok – bólintott rá Tinka komolyan. – Megvan az a termé-

szet adta tehetségem, hogy láthatatlan kapcsolatot alakítsak ki a lovakkal. De sajnos allergiás lettem a lószőrre, ezért úgy döntöttem, hogy tapasztalatom és tudásom az én kedvenc testvéremnek, Lizinek adom tovább.

– Adjál nekünk lovaglóórákat! – követelte Riki.

– Sajnos ez már nem lehetséges – csóválta meg a fejét Tinka sajnálkozva. – Nem engedi az orvos. De ti ketten már ismertek valakit, aki legalább olyan jól lovagol, mint én.

– És ki az? – kérdezte Franci, és le nem vette a szemét Tinkáról.

Tinka most hagyott egy kis hatásszünetet, majd elárulta a nevet.

– Anni az! De ő csak azoknak a lovasoknak adja tovább a tudását, akik tényleg szimpatikusak neki, és akikben valóban megbízik.

Riki és Franci aggódva pislogtak a vendégek felé.

– Ha igyekeztek egy kicsit, biztosan sikerülni fog. De el a kezekkel Döncitől! Tejesen szelídnek néz ki, de aki nem ismeri a titkot, hogyan kell rajta lovagolni, az könnyen lepottyanhat róla! – tanácsolta nekik Tinka mint egy régi barátnő, majd a hüvelykujját a magasba emelve biztatta őket. – Hajrá! Egy kalappal!

Mikor a két boszorkánybarátnő indulni készült, Riki és Franci olyanok voltak, mintha teljesen kicserélték volna őket.

– Tudnátok néhány jó szót szólni Anninál az érdekünkben? – kérdezték olyan udvariasan és barátságosan, amennyire csak képesek voltak rá. – Mondjátok el neki, hogy mi tartottuk vissza aput.

– Ennyire azért nem egyszerű a dolog – nézett rájuk Tinka elgondolkodva. – Nektek, magatoknak kell ezt elintézni.

– Biztosan menni fog! – fűzte hozzá Lizi.

Lizi és Tinka kimentek, és a szobában most már csak két megszeppent, magába roskadt lányka maradt. Franci és Riki nagy szája apró nyílássá szelídült, ahonnan ezután csak a legkedvesebb szavak áramlottak Anni felé.

Pontosan úgy történt minden, ahogyan elképzelték. Alig csukódott be mögöttük az udvarház ajtaja, a lányok felugrottak, és a levegőben összecsapták a kezüket. Lizi az öklével többször is belehasított a levegőbe, mint a teniszezők a győzelem után. A két boszorkánybarátnő annyira boldog volt, hogy a visszavezető utat táncolva tették meg.

– Füllentettünk... – gondolkodott Tinka.

– Ezt vészfüllentésnek hívják – oktatta ki Lizi. – Akkor csinál ilyet az ember, ha valamilyen jó és fontos cél érdekében füllent.

A lányok már a távolból feloldották a varázslatot, és ismét minden normális sebességgel folyt a lovardában. Ezért nem is csodálkoztak, amikor az üres lószállító autó elhaladt mellettük.

– Ezek után... – mondta Tinka aggódva. – Ezek után is fogsz még lovagolni?

– Még jó! – jelentette ki Lizi határozottan. – De csak akkor, ha ez a két beképzelt liba nincs a közelben. Különben még rájönnek, hogy valami bűzlik.

– És lesz időd arra is, hogy együtt legyünk a házunkban?

– Figyú, tesókám, nem áll szándékomban, hogy hozzánőjek a nyereghez, vagy hogy világrekordot állítsak fel – nézett Lizi szemtelenül Tinkára, majd kifújt egy rakoncátlan hajtincset a homlokából.

– Oké! – sóhajtott fel Tinka megkönnyebbülten.

Aztán Lizinek eszébe jutott, hogy a sok esemény közepette még nem kapott ajándékot Tinkától.

– Mondd csak, tőled nem is kapok semmit a szülinapomra? Spórolsz az ajándékomon, he?

Tinka erre úgy kiáltott fel, mintha eljött volna a világ vége.

– Már reggel oda akartam adni, de nem volt idő rá. Este mindenképpen megkapod, rendicsek?

– Még jó! – válaszolta vidáman Lizi.

Néhány óra elteltével aztán kíváncsian szakította fel Tinka ajándékának csomagolását. A papír alatt egy kartondoboz rejtőzött. Lizi majd szétrobbant a kíváncsiságtól, ahogy levette a doboz tetejét. A zizegő selyempapír alatt valami puhát érzett. Gyorsan levette a papírt és meglátta az ajándékot: egy bársonykalap volt az.

– Már két hete megvettem neked – sietett hozzátenni Tinka.

– Nagyon állat! – állapította meg Lizi elégedetten. A kalap lapos volt, vékony peremmel, és egy bársonyszalag is függött rajta. A szalagra egy apró dobogó, egy piciny serleg és egy kis aranyérem volt felerősítve. – Egy győztes kalap!

Tinka megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy Lizinek tetszik az ajándék.

– Írás is van hozzá. Nézd csak meg oldalt a szalagot!

Lizi megfordította a kalapot, elolvasta a feliratot, felpillantott, és rákacsintott a testvérére.

– Szerencsére nincsenek kukacok abban a tök fejedben, testvérkém! – mondta Tinkának. – A legjobb kalapot választottad!

A bársonyszalagon a következő felirat állt: Lizinek, a legjobbnak!

Tinka csak azt hímezte a szalagba, amit gondolt: még ha néha puskaporos is közöttük a levegő, nem tudna magának jobb testvért és barátnőt elképzelni.

Minden tökéletes volt, és már csak egyetlen dolog hiányzott: hogy a két lány visszakapja a boszorkányerejét. Már alig várták ezt a pillanatot!

Sziasztok!

Thomas Brezina vagyok. Mindig kicsit szomorú leszek, ha befejezek egy történetet. Ilyenkor búcsút kell vennem jó barátaimtól, vagyis barátnőimtől. De amikor a legutolsó sorokat írom, mindig felmerül a fejemben egy új ötlet, hogy miről szóljon Tinka és Lizi következő kalandja.

Ha többet szeretnétek tudni rólam, vagy meg akarjátok nézni a képeket, látogassátok meg az internetes oldalam: www.thomasbrezina.com

Ott akár kérdezhettek is tőlem!

Legyetek jók, és varázslatosan szép napokat kívánok nektek a következő találkozásig!

Thomas Brezina

Ui.: Köszönet Bettina boszorkánynak, aki a Fiúk kizárva! sorozat varázslatos képeit rajzolja!

SRÁCOK, FIGYELEM!

A könyv olvasása fiúknál pattanásokat okozhat!

HASZNÁLATI UTASÍTÁS LÁNYOK RÉSZÉRE:

Lizi tényleg teljesen túlpörgött?
Hirtelen nagy szerelemre lobban a lovak iránt,
pedig tudja, hogy Tinka allergiás a lószőrre.
Tinka ennek ellenére elkíséri boszorkánybarátnőjét
a lovardába, ahol Lizi először találkozik lóval.
De a lovardában két felvágós lány is van,
akik annyira felbosszantják a testvéreket,
hogy Tinka varázslásra szánja el magát,
és egykettőre fantasztikus lovast csinál Liziből.
Ez a varázslat aztán
váratlan lavinát
indít el...

EGMONT
ISBN 963 628 3
9 789636 283
1599 Ft